Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

— Це про тебе?
— Атож! Мій хазяїн усіх на свій аршин міряє...

перець

№ 15 (817). Рік видання 43-й. Ціна номера 12 коп. КИЇВ. СЕРПЕНЬ 1969

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Не пощастило мені: у палаті зі мною якийсь дивний сусід — не курить, не п'є.

perec-ua.
perec-ua.

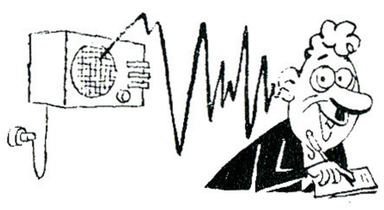

Телеграфне Агентство ПЕРЦЯ

ТАЄМНИЧІ СИГНАЛИ

Невідомі сигнали, за частотою схожі на космічні, регулярно приймають радіослухачі села Чемерполя Гайворонського району Кіровоградської області. Не в силах розшифрувати їх зміст, власники репродукторів звернулися за роз'ясненням до спеціалістів Гайворонської районної контори зв'язку.

— Сигнали, — авторитетно пояснили спеціалісти, — не космічного походження. То передачі Могильненського трансляційного вузла, який обслуговує ваше село.

Радіослухачам було приємно дізнатися, що технічний догляд цього вузла здійснюють ті ж спеціалісти, які так авторитетно їх проконсультували.

ПЕРЕДАЧА АРОМАТУ НА ВІДСТАНІ

Багато чого навчилися люди передавати на далеку відстань: електроенергію, звук і навіть зображення. А от з передачею аромату не клеїлося, аж поки за діло не взявся К. К. Удовиченко — директор радгоспу «Зоря комунізму» (с. Обич Шумського району Тернопільської області). Спускаючи з свиноферми гноївку прямо в річку, т. Удовиченко домігся небувалого результату — пахощами ферми пройнявся і ставок, віддалений на 5 кілометрів од села.

Плавці, рибалки і просто громадяни, які люблять посидіти коло води, — в захопленні від цього чарівного аромату!

СПРОСТУВАННЯ ТАП

Деякі безвідповідальні кола поширюють чутки, ніби відомий літературний півень знайшов свою перлину на гноєсховищі колгоспу ім. Горького Галицького району Івано-Франківської області.

ТАП уповноважено категорично спростувати ці чутки, як злісний наклеп на Бурштинську дільницю «Південенергобудмеханізації». Вона хоч і підрядилась ще два роки тому збудувати в колгоспі гноєсховище місткістю 1 тисячу тонн, але ніяких зобов'язань перед півнем про здачу об'єкту в строк не брала. Так що півень не міг знайти тут ні гною, ні перлів.

ДИВОВИЖНИЙ ВИПАДОК

АНТОНІВКА Луцького району Волинської області. (Наш. кор.). Серед білого дня на трасі Луцьк—Антонівка несподівано з'явився маршрутний автобус Луцького автотранспортного підприємства № 02021. Того ж таки дня мешканці придорожніх сіл побачили цей автобус вдруге. Такого явища, як запевняють старожили, тут давно ніхто не спостерігав.

ВІД ВЕЛИКОГО ДО МАЛОГО — ОДИН КРОК

ЛЬВІВ. (Власкор ТАП). Для гостей, які прибувають до міста й мають намір пройти або проїхати до Будапешта, в кількох місцях виставлені гарні покажчики: «До Будапешта — 640 км». Є й покажчики, що вказують напрям і відстань до інших європейських міст. Це, як повідомили вашому кореспонденту, лише початок великого сервісу. У перспективному плані на найближчі роки передбачено встановити такі ж таблички, які допоможуть гостям міста знайти поштамт, телеграф, готель, вокзал, театр тощо.

Не забудьте передплатити „ПЕРЕЦЬ“ на 1970 рік!

Я б не сказав, що це слівце дуже вже так прикрашає словникові скарбниці нашої мови. Але воно досить таки міцненько в'їлося у вжиток. Звучить воно як коли. Коли поблажливо-іронічно, а коли й презирливо.

Проте, яких би нюансів цьому слову не надавали, воно ніколи не стане і не зможе стати еквівалентом високому й прекрасному слову — Робітник.

Ось вам картинка. Міліціонер, переборюючи природну огиду, намагається підняти з тротуару щось таке, що віддалено нагадує людину. Те «щось таке» брудне, даруйте на слові, як свиня в дощ, і п'яне, як чіп. І тут таки знаходяться адвокати:

— Ну, куди ви його? Ну, випив роботяга! Ну, буває!

«Роботяга», відчуваючи моральну підтримку, нахабніє:

— П-правильно, б-братки! Вкалуєш, вкалуєш, а в-випив сто грам, і в міліцію тягнуть! Я н-на твої пив? Я на с-свої трудові пив...

Коли вже зайшла мова про «трудові», то не завадило б зазирнути в трудову книжку «роботяги». Можна сміливо сказати, що книжка ця дуже нагадує командировочне посвідчення запопадливого «штовхача» з тих, що заготовляють в Кара-Кумах лід, а на Кольському півострові цитрусові: «прибув—вибув», «прибув—вибув». Причому — «вибув» не завжди за власним бажанням. Брудного, неголеного п'яндигу гонять звідусіль, але оскільки кожне місто, кожна газета рясніє об'явами: «Потрібні», — він періодично затримується на місяць-два то на одній роботі, то на іншій.

...В київський (донецький, дніпропетровський, запорізький, одеський і т. д.) трамвай, розштовхуючи жінок і дітей, вдирається брудне і п'яне одоробло.

Його «кліфт» бруднить людям одяг, його п'яне белькотання бруднить дитячі душі. Ану зауважте йому, що він, м'яко кажучи, поводить себе по-свинському і в такому вигляді взагалі не варто було б показуватися на люди, а в трамвай лізти й бруднити людей і поготів, і ви обов'язково почуєте:

— Роба моя не наравиться? Так я ж роботяга! Пойняв ти...

Далі довелося б ставити дуже багато крапок.

Створюється таке враження, що літа 1969-го в київському (донецькому, дніпропетровському, запорізькому, одеському і т. д.) трамваї їдуть виключно бізнесмени, власники акцій, біржові маклери і взагалі різна експлуататорська братія, і тільки випадково, невідомо яким чином прорвався туди один-єдиний представник від молота і орала, та й той мусить відстоювати свої права на право пересуватися в міському транспорті.

І раптом інтелігентний дідок в капелюсі каже:

— Ніякий ти, синок, не роботяга. Шмаркач ти п'яний, синок, до того ж із тих шмаркачів, що пити не вміють. На копійку випив, а ярмарку на карбованець.

— Ну-у, ти, інтелігент нещасний...

І тут «інтелігент нещасний» бере несподівано дужою рукою за комір «роботягу» і не дуже делікатно випирає його з трамвая.

— Бачили? Хто йому дав право, мурлові отакому, ганьбити наш клас!

Тут я впізнаю дідка. Він тридцять років пропрацював токарем на «Арсеналі». Нам по дорозі, і ми розговорилися.

Старий токар, ледве стримуючи обурення, продовжував свою думку:

— Мене не так оці хлюсти обурюють, як їхні адвокати. Невже вони не розуміють, що, заступаючись за отаке опудало, вони тим самим ображають робітничу честь нашу і саме звання робітника? Брудна, п'яна свинота по-свинському поводиться в кінотеатрі: що з нього візьмеш — роботяга! Ханига без честі й совісті сідає посеред дитячого майданчика під грибком «давити чекушку»: обійдемо його стороною — роботяга. В клубі, на танцях, на вечорі художньої самодіяльності він роззявляє рота і як з помийниці ллє матюки: затулимо вуха — роботяга. Роботяга, мовляв, не вчений гарним манерам і взагалі гарні манери йому ні до чого, бо він: ро-бо-тя-га! От коли кандидат наук матюкатися почне, тоді — «чепе», а роботязі — скільки завгодно! Та що ж це таке робиться, га? Та який це рік і який це час? Чому у мільйонів і в мільйонів робітників знайшовся час зробити культурні надбання всього світу своєю власністю, а цей, спекулюючи замурзаною робою, найвищим надбанням вважає чекушку? І знаходиться чимало людей, які виправдовують його найбрудніші вчинки, загіпнотизовані його брудною робою. А чи знають вони, ці адвокати, що справжній робітник ніколи не дозволить собі вийти за ворота заводу в такому вигляді. Смокінгів ми, звичайно, не носимо і модно пошитий костюм в цеху теж ні до чого, але щоб отаким сажотрусом у трамвай лізти, це, знаєте... — старий тільки розвів руками. Він дуже розхвилювався, і я, шануючи його нерви, зробив спробу повернути розмову в інше річище. Розповідаю про виставку робіт аматорів фотогуртка заводу «Точелектроприлад». Але й ця тема повертає старого токаря туди ж:

— І знімають, і картини малюють, ви бачили б роботи наших заводських художників...

— Бачив...

— І ліплять, і арії співають, і з парашутами стрибають, а коли не гріх чарку випити, то й вип'ють і закусять, на здоров'я їм, але ж по-людськи. Бо то люди! Робітники, одне слово. А це що? Як підшипник перегорілий. Ро-бо-тя-га!

І стільки презирства було в цьому «ро-бо-тя-га», що я остаточно переконався: ні, це слово не дуже вже так прикрашає словникові скарбниці нашої мови.

Микола БІЛКУН.

Йому завжди страшенно везло. На іспитах йому попадались найлегші білети, на вечірках завжди був оточений гарненькими дівчатами, а перед виїздом на практику у нього підверталася нога або, в крайньому разі, запалювалося середнє вухо.

І, звичайно, нікого не здивувало, що за розподілом Грицеві випали Сочі. Будівництво санаторію. Інакше й не могло бути. Кожному своє.

Через рік одержую від Гриця листа. У нього окрема квартира, балкон з краєвидом на море, присадибна ділянка з персиковими деревами, казенний «москвич» і катер.

Та якби він навіть повідомив, що для роз'їздів йому виділено літак і теплохід — і цьому можна було повірити. По-перше, Гриць був щасливчик на всі сто, а, по-друге, ніколи не брехав. Правда, у нього була інша вада — любив похизуватися своїм везінням.

— Приїздіть, молодожони! — так закінчувався лист.

І в першу ж нашу з Ніною відпустку ми махнули до Гриця.

Дивно, але нас ніхто не зустрів, хоч ми й дали телеграму. Правда, будинок у сочинському передмісті ми знайшли швидко. Двері нам відчинила незнайома жінка.

— Ах, боже мій, знову до Гриця? Він уже місяць як тут не живе.

— Виїхав?

— Ні. Це ми приїхали. Його близькі родичі з Далекого Сходу. Він переселився звідси на балкон. Туди вхід з двору, другі мотузяні сходи праворуч, третій поверх. Ми подякували й полізли на балкон. Там нас зустріли інші Грицеві родичі. Цього разу далекі — з Середньої Азії.

— Так, ще два тижні тому, до нашого приїзду він жив тут. А потім перейшов у намет. Пошукайте під персиками.

У наметі жили Грицеві товариші по футбольній команді. Вони порадили нам розвідати район автомашини. Тиждень тому, Гриць, покидаючи намет, сказав — полізу в кузов.

«Москвич» ми знайшли зразу — по звуку мотора. Він стояв у кущах на домкратах, і молода пара кип'ятила в радіаторі чай. Троє милих дітлахів гойдалися в гамаках, зроблених з покришок, а біля мокрих камер лежали весла.

— Гриць? Знаємо такого,— сказала жінка.— Він два дні тому передав нам ключ од квар..., вибачте, від машини, а сам подався до моря.

Ми побрели берегом. Ніде й натяку на житло. І раптом, крізь шум прибою, почули хропіння. Пішли на звук і наткнулися на катер, майстерно замаскований у прибережних скелях і кущах. Підняли брезент і побачили Гриця. Він спав, зручно умостившись на ліжкові з пробкових поясів. Але спав він дуже сторожко і зразу ж прокинувся. Побачивши нас, здається, навіть не здивувався. Лише замість привітання зітхнув: запізнилися, друзі. Це все, що в мене залишилось. А до мене все їдуть та їдуть... І він потряс пачкою телеграм. — Тільки дзуськи, ці мене вже ніяк не знайдуть. Спатиму тепер тільки на боку — не хроптиму.

Моя Ніна глянула навколо і, мабуть, не дуже обережно сказала:

— А, знаєш, тут дуже мило. Нас це цілком влаштує.

У ту ж мить почувся сплеск води. Гриць пішов на дно, натягаючи на ходу акваланг.

До кінця відпустки ми його більше не бачили. Лише недавно з газетної замітки я дізнався, що Гриць побив всесоюзний рекорд перебування під водою в акваланзі.

Йому завжди страшенно везло.

І. ЛЕВІН.

ТЕЛЕФОННЕ ІНТЕРМЕЦЦО

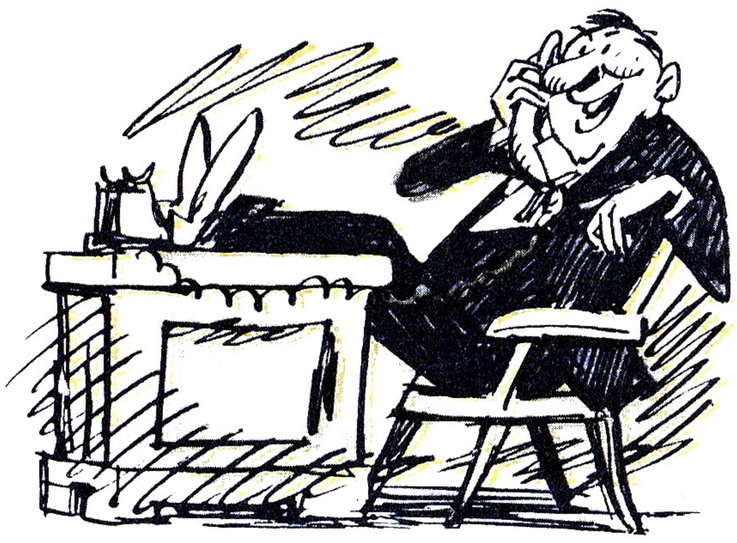

Славна річ телефон! Чудова річ телефон! Знімай трубку, набирай потрібний номер — і розмовляй у службових чи особистих справах, скільки душі захочеться.

Прекрасна річ телефон! Навіть у найдальшому селі тепер стоїть цей незамінний апарат. Стоїть він і в селі Кам'янці Олевського району. І не один, а цілих двадцять сім. І не якісь там примітивні, старого зразка, а найсучасніші — голубі, зелені, білі! Останній крик телефонної моди.

Правда, абоненти в селі теж криком кричать, бо голубі, зелені й білі апарати чомусь категорично не хочуть перетворювати електричні коливання на звукові й таким чином передавати мову на близьку й далеку відстань. Незважаючи навіть на те, що тутешній колгосп «Червоний прикордонник» вгатив в обладнання своєї автоматичної телефонної станції 15.080 карбованців, після чого безкоштовно передав її у відання Коростенського експлуатаційно-технічного вузла зв'язку.

Причина цього виявилася значно серйознішою, ніж я гадав, прибувши на Житомирщину. Виявляється, телефони в Кам'янці погано діють не тому, що один комплект акумуляторів на АТС зіпсований. І не тому, що другий комплект умільці з Олевської дільниці зв'язку замість лугу заправили невідомою кислотою, що й вивело з ладу всю лінію. Тим більш не тому, що згадані умільці мають низьку кваліфікацію, котра дозволила б їм із знанням справи займатися хіба що іграшковими телефонами.

Вся суть — у сліпих стихійних силах природи, які незалежно від волі людини псують телефони. И не лише у згаданому колгоспі. Це мені грунтовно розтлумачили фахівці в Олевському, Коростенському, Черняхівському районах, а також і в Житомирі — в обласному управлінні зв'язку.

Тепер я спокійний, оскільки проникнув у глибину проблеми. Ні мала кількість з'єднувальних телефонних ліній, ні поганий догляд за устаткуванням, ні безвідповідальність у підготовці кадрів не впливають на недоброякісний стан сільської телефонної мережі. Ні, ні і ще сто разів ні!

Винна стихія, що підступно й без відома житомирських зв'язківців втручається в їх славні діла.

Отже:

З Кам'янки в Олевськ я не зміг додзвонитися, бо в Олевську йшов дощ.

З Олевська в Кам'янку я не зміг додзвонитися, бо в Кам'янці йшов град.

З Коростеня я не міг додзвонитися в Ходаки, бо в Ходаках був вітер.

Із Ходаків я не міг додзвонитися в Коростень, бо в Коростені була гроза.

З Черняхова я не міг додзвонитися до Головина, бо хоч у Головино в цей час не було ні дощу, ні граду, ні вітру, ні грози, але зате там якраз зійшов молодик, а місячне притягання впливає.

З Головина я не додзвонився в Черняхів, бо хоч і в ньому не було грози, вітру, граду й дощу, а також місячного притягання (молодик закрили хмари), проте в Атлантиці лютував шторм, а це теж впливає.

У Бежів я не додзвонився тому, що в Гімалаях однойменний гімалайський ведмідь ненароком зачепив на якійсь вершині камінець, через що стався середньої сили обвал, а це ще дужче впливає.

До Сліпчиць я не додзвонився, оскільки в Антарктиді чхнув великий імператорський пінгвін, у Тихому океані розпочався приплив, в Індійському — відплив, та ще й сузір'я Кассіопея повернулося до села не тим боком. Ясно, що такий фатальний збіг негативних моментів взагалі не міг не вплинути.

Впливають же згадані моменти на сільський телефонний зв'язок, як свідчать факти, не лише на Житомирщині, а й в інших областях республіки. Житомирщина — для наочності.

Але прогрес уже намітився, і я спішу поділитися з абонентами своєю радістю. У заступника міністра зв'язку Івана Омеляновича Тимченка, який відає сільською мережею, телефон працює бездоганно.

В. ЧЕПІГА.

Олевськ — Коростень — Черняхів — Житомир — Атлантика — Гімалаї — ще два океани плюс сузір'я Кассіопея — Київ.

Мал. А. СВИНЦОВА

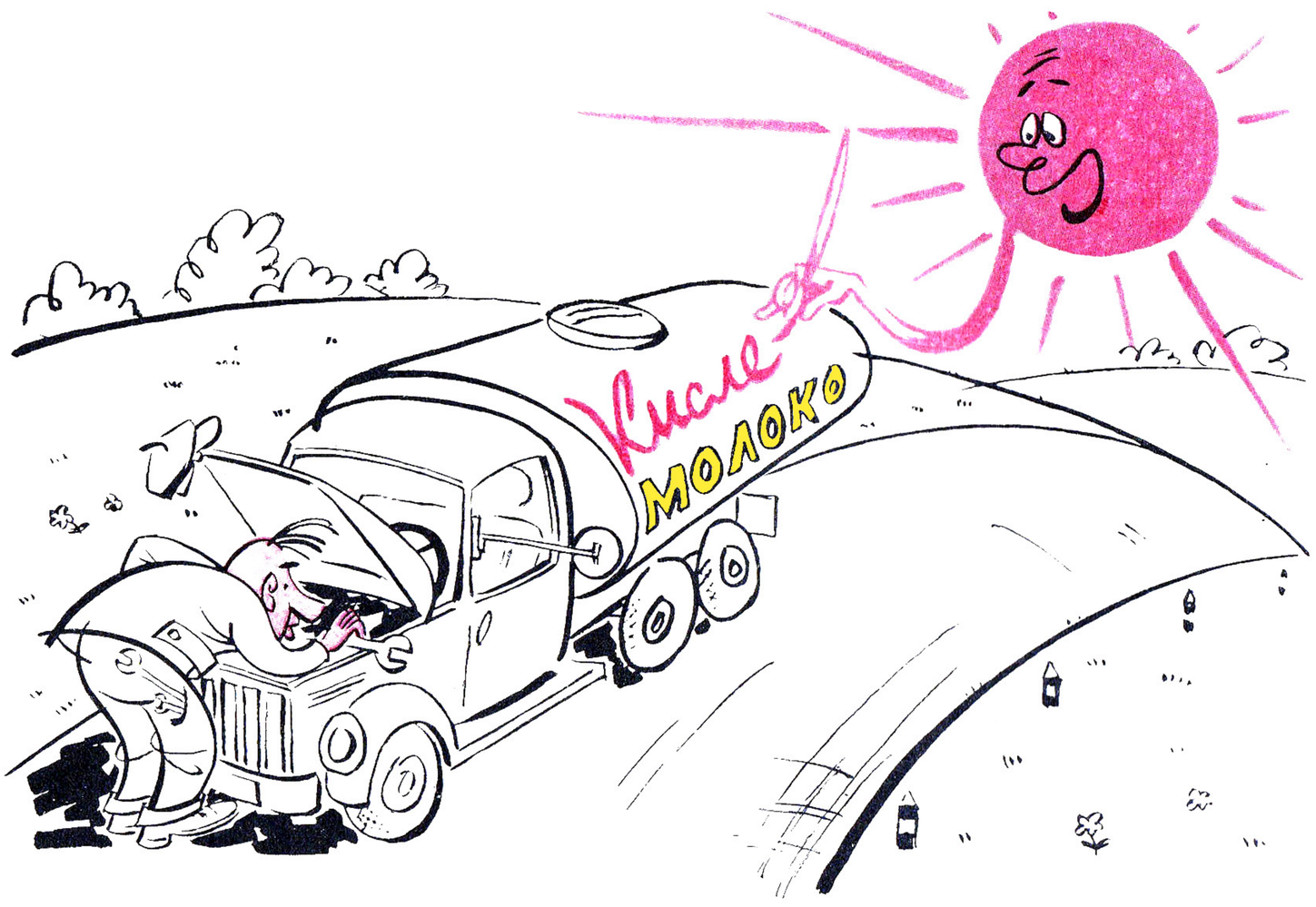

Без слів.

КОМУ Ж ПИСАТИ!

Своїй дружині бідкався Ілля:
— І треба ж трапитись такій рахубі!
Приснився сон мені, що ніби я
Сиджу і сплю на лекції у клубі.

Прокинувся — і дивна дивина! —
Таки ж сиджу у клубі заводському!
І лектор із поважністю слона
Розжовує старезну аксіому.

— Ой, лишенько! — зчинила жінка крик,—
Це ж у стіннівці хтось тебе пропише.
— Кому ж писати, — мовив чоловік,—
Як інші всі проснулися пізніше?..

ПРИЧИНА ПОХМУРОСТІ

— Чом похмурий, куме?
Чом усмішка зникла?
Ти ж по лотереї
виграв мотоцикла!
Заревів на мене
кум бенгальським
тигром:
— А братусь мій рідний
«Запорожця» виграв!..

НЕ ВАЖКО ГОРЕ ПЕРЕЖИТИ

Узявши курс на ресторан,
Втішав товариша Степан:
— У тебе горе? Кинь тужити!
Переживеш, хильни лише!

...Не важко горе пережити,
Тим більш, коли воно чуже.

Євген БАНДУРЕНКО.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У гастрономі Бугаївського сільського споживчого товариства Харківської області покупці почували себе як на базарі. Тут, коли хотіли, тоді й торгували, частенько, замість потрібних продуктів, грубощі в необмеженій кількості відпускали. А голова правління сільського споживчого товариства т. Гуртов дивився на це крізь пальці. Йому аби виторг був. Покупці написали про це безладдя до редакції журналу «Перець».

З Ізюмської райспоживспілки повідомили, що такі факти справді мали місце. Гуртова А. К. увільнено від обов'язків голови правління ССТ.

ОДА

НА ЧЕСТЬ БАНДУРИ

скомпонована з нагоди півсторіччя товариства достославного, Державною заслуженою капелою бандуристів УРСР поіменованого, що знаходиться під орудою О. Минківського — мужа, звання народного артиста СРСР удостоєного і у ділі своєму зело скусного.

Ану бо, Музо, до роботи! —
За оду братися пора;
Гадаю, ти й сама не проти
Бандурі вигукнуть: «Ур-ра!»

Хоч, може, хтось і ляпне здуру:
«Бандура?! Чи ж не дивина!»...
А ми — вшануємо бандуру,
Бо заслуговує вона!

Бо споконвіку, бо ж од роду —
В час гожий і в скрутний момент—
Все був на службі у народу
Отой н а р о д н и й інструмент.

Жили із нею у народі
І дума, й пісня, і «Гопак».
Тож при нагоді у цій оді
Сказати хочемо ще й так:

Хвала вам, арфи і роялі!
І скрипці, звісно, — теж хвала!
В театрі, у концертнім залі
Прописку доля вам дала.

Заслужено в номенклатуру
Ввійшли ви, як би той сказав,
А все ж от:
«Взя-а-ав би я-а-а банду-у-уру-у-у...»
Бандуру б (а не арфу!) взяв!

Ота бандура-чарівниця
Хоч не таке, як ви, цабе,
Бувала теж по загряницях
Й не осоромила себе!

І з берегів Дніпра-Славути
Довкола котиться луна —
Ото бандуру нашу чути,
Дзвенить на всенький світ вона!

То грає-виграє капела —
Громада лепська й чимала,
Та ще й капела — в «курсі дєла»!
За що і честь їй, і хвала!

Дмитро МОЛЯКЕВИЧ

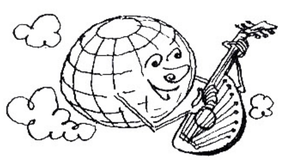

Мал. В. ГЛИВЕНКА

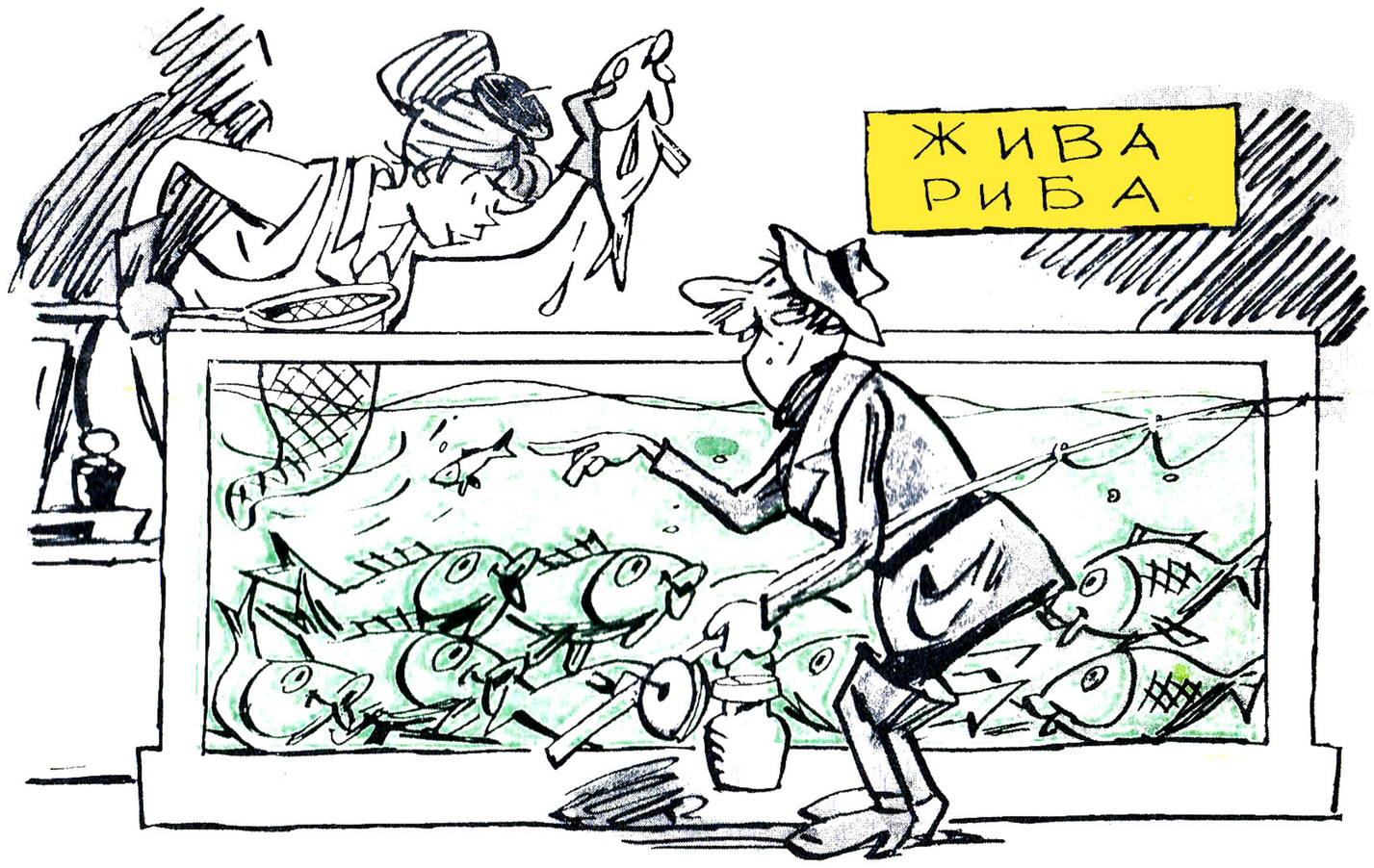

— Краще вже ось цю, бо все рівно вдома не повірять...

Д А Л И П Е Р Ц Ю!

Швиденко З. Я. завідував виробничою дільницею у колгоспі ім. Кірова Корсунь-Шевченківського району на Черкащині. Метод його керівництва зводився до двох основних пунктів: пункт перший — чарка, пункт другий — сварка. Звичайно, чарку завідуючий пив сам. А от сварку заводив з колгоспниками. Без особливого вибору, а хто під руку підвернеться. Обурені колгоспники написали про це лист Перцеві.

Голова Корсунь-Шевченківського райвиконкому т. Шиленко повідомив редакцію, що факти підтвердились. За пияцтво і грубе ставлення до людей загальні збори колгоспників артілі ім. Кірова звільнили Швиденка від обов'язків завідуючого виробничою дільницею.

Як ото говориться: не шанувався, то й з посадою розстався.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

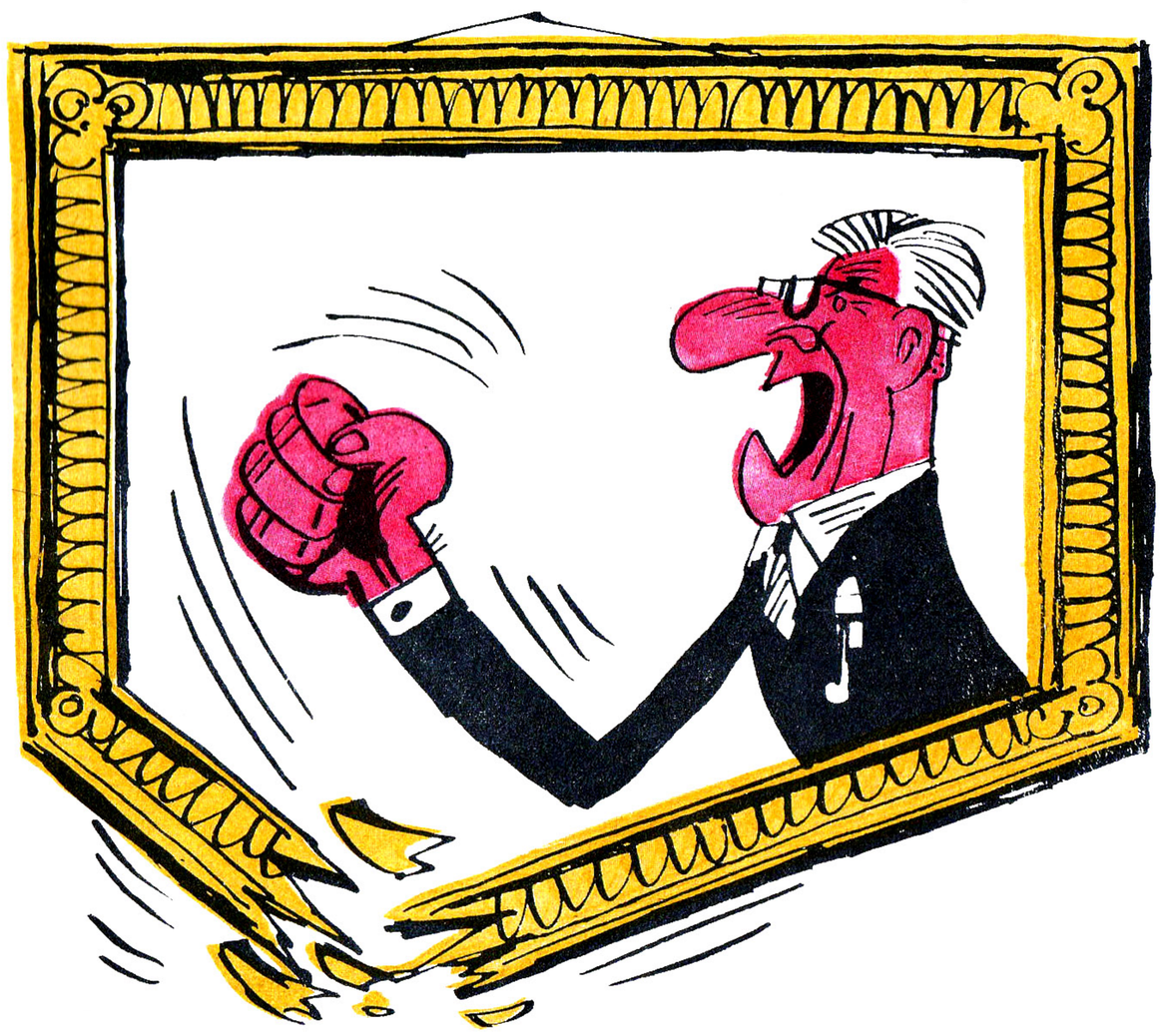

Портрет самодура.

ЗАМІСТЬ ПОМСТИ

Гриць до Савки прибіг:
— Саво-о!.. Мстити треба!
Федь сказав при юрбі
На твою — дурепа!..
Савка скрикнув: — Коли?
Що ти мелеш, Грицю?!
— Та коли ми зайшли
З Мартою в крамницю.
— Ну, то ще півбіди,
Або й добре навіть:
Хай не ходить туди,
Де її... всі знають!

НЕЗАБУТНЄ

Єдиний!.. Де ти?.. Я
не забуваю,
Хоч рік за роком плине,
як вода:
Тоді, коли була я молода,
Ти... місцем поступивсь
мені в трамваї.

Василь ЮХИМОВИЧ.

УСЕ ВІДДАМ!..

ГУМОРЕСКА

Коли медовий місяць наближався до кінця і всі пляшки були віднесені на приймальний пункт, дружина сказала:

— Час уже нам ставати на ноги.

— Час,— погодився я.

— Стягатися на господарство, — вела вона далі.

— Треба,— не заперечував я.

— Насамперед придбаємо м'ясорубку і чашки. А потім...

— Не хвилюйся, дай лиш мені строк — будуть тобі чашки, буде і все, чого забажаєш...

— Не кажи «гоп», поки не побував у магазинах.

Наступного дня побував. В одному, другому, третьому...

— Скажіть, будь ласка, м'ясорубки є?

— На жаль, ні.

— А чашки?

— Немає.

— Скажіть, будь ласка...

— На жаль, ні...

Минув місяць. Потім ще один і ще два.

— Скажіть...

— На жаль...

Хтозна, скільки мені ще довелося б никати у пошуках предметів домашнього вжитку, коли б не надибав свого колишнього однокласника Романа, який працює у торговельній мережі.

— Наївна душа,— посміхнувся він, дізнавшись про мої поневіряння. — Без знайомства... Та ти не хвилюйся. Я допоможу.

Через кілька днів Роман приніс пляшку вірменського коньяку.

— Твого замовлення не зміг виконати. Виручить тебе мій знайомий— Іван. Це,— сунув мені в руки пляшку,— буде для нього стимулом.

Іван взяв пляшку «стимулу», прицмокнув і запевнив:

— Все буде гаразд. Можеш покластися на мене.

Я поклався на нього і почав чекати. За тиждень зустрілись.

Він урочисто вручив мені... портфель. Німецький. Надзвичайно красивий і місткий.

— Навіщо він мені?

— Не тобі. Богдану. Він давно хоче мати такий. Цей вмить організує що завгодно...

Богдан розгорнув бурхливу діяльність і «організував» 30-колірну італійську ручку.

— Чашок і м'ясорубок немає. Зате у мене є друг Степан. Кулькові ручки — його хоббі. За них готовий на все. А за цю — гори зрушить.

За гори Богдан турбувався даремно — вони залишились непорушними. А Степан, одержавши ручку, став рухливим, наче ртутна кулька. Діяв він так енергійно і натхненно, що це не могло не дати позитивних наслідків. Позитивним наслідком був сліпуче-білий вовняний светр.

— Нарешті дістав,— повідомив радісно,— мій товариш Руслан давно мріє про нього. До речі, у нього дуже широкі зв'язки. Варто йому захотіти...

Вдячний Руслан захотів і «сів» на телефон. Дзвонив Андріану і Альвіану, Митрофану і Селіфану, Флоріану і Валеріану... Дзвонив доти, поки з нього не пішла пара, а з телефонного апарата — дим.

— На жаль, нема,— нарешті промовив він, знесилено відкидаючись на спинку крісла.— Може, тобі холодильник? Або машину? А то хоч пташине молоко?

Зараз у мене є: пляшка вірменського коньяку, надзвичайно красивий, місткий німецький портфель, оригінальна 30-колірна кулькова італійська ручка, сліпуче-білий вовняний светр, півлітра пташиного молока...

Роздобув по знайомству. На всякий випадок. І все це віддав би за дві чашки і одну м'ясорубку.

Спробуйте дістати!

В. МУРАВЙОВ.

м. Харків.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Я ці ясла ще отаким пам'ятаю.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

І сам не гам, і другому не дам. За таким принципом діяв Карбан П. І.— завідуючий Ковалівським сільським клубом Чорнухинського району Полтавської області. Сам не дбав про культурне дозвілля колгоспників і не дозволяв іншим проявляти в цьому питанні будь-яку ініціативу.

Єдине, що цікавило Карбана в клубі, — це заробітна плата. І ключ до неї він міцно тримав у своїх руках. Та молодь села це аж ніяк не задовольняло, і вона поскаржилася Перцеві.

Секретар Чорнухинського райкому партії т. Моцаренко повідомив, що за повну занедбаність роботи клубу Карбана П. І. з посади завідуючого знято.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Безпорадно розводили руками, балакали і мало не плакали у колгоспі ім. Енгельса Тальнівського району на Черкащині, коли побачили свого трактора Т-74 після ремонту. Ні їхати, ні орати — доводилось руками пхати. Це так «поставили на ноги» машину у ремонтній майстерні Лисянського райоб'єднання «Сільгосптехніки».

Колгоспники розповіли про своє горе у листі до редакції журналу «Перець».

Заступник завідуючого сільськогосподарським відділом обкому КП України т. Кривошта повідомив, що факти підтвердились. За зрив графіка і низьку якість ремонту тракторів зав. майстернею Деркача П. І. та інженера-контролера Копійку А. С. з роботи знято.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

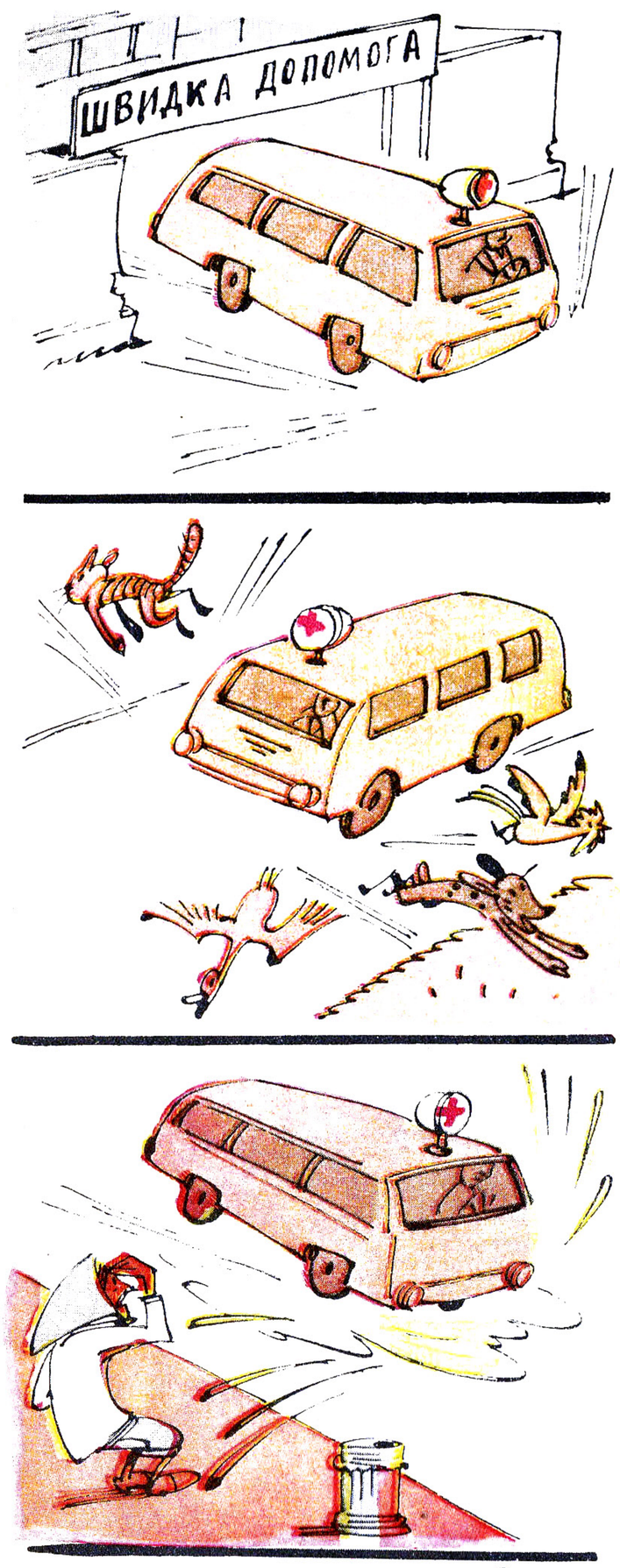

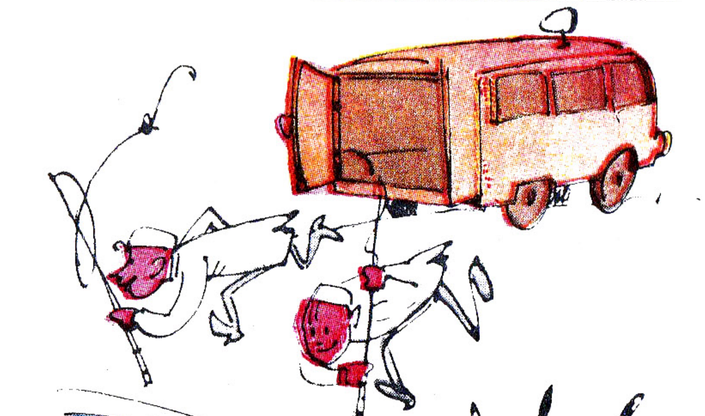

Без слів.

ДОБРЕ, БРАТЕ, РУКУ МАТИ

Сценарій документального фільму

Рекомендовано для любительських кіностудій педагогічних колективів та відділів народної освіти. На фільм, поставлений за цим сценарієм, дітей шкільного віку допускати не варто.

Автор

Рік 1966. Село Вільхівка на Луганщині. Літо. Вечір. На небі місяць. На землі — школа. З хлівців, розтицьканих на подвір'ї школи, летить вперте свиняче «куві-куві», півняче «кукуріку», качине «кря-кря». З вікон школи лунає різноголосе:

Гей, гуляю я-я... Гул-ляю я...

Голос за кадром:

Це не урок співів у вечірній школі. І не заняття вчительського хору. Просто до директора школи Івана Івановича Санченка приїхали гості. Не дивуйтеся, що вони так гармонійно співають. Не перший раз і не перший рік...

Закукурікав півень.

...— Не один півень в ім'я цієї злагодженості склав свою буйну голову...

Кувікнуло порося.

...— Не одне порося полягло перед поважними гостями. Будемо сподіватися, що й не останній це раз. Бо є ще порох у порохівницях у директора школи і його гостей. А на самодіяльних фермах Вільхівської школи-інтернату вистачає живності. Іван Іванович про це дбає...

Зі школи виходить сам господар із пляшкою в руці.

Директор вихилив з пляшки. Приклав шийку до ока. Дно спрямував на місяць.

— Пляшка. Велике діло. Усе подвоює. Глянеш через неї на небо — зірок удвоє більше. Гляне через її дно начальство на тебе — ти удвоє більший.

З темноти простягається рука. Гладить Івана Івановича по голові... За кадром лунає пісня:

Скажи, за що тебе я полюбила...

На екрані пропливає напис:

«Люди-не́люди. Людям поперек горла стоїть те, що хтось п'є за державні гроші. Ніби він тягне з їхньої кишені.

На Івана Івановича Санченка написали скаргу, що він зі школи зробив ферму. І з тої ферми часто вивозять мішки, в яких щось кукурікає, крякає і кувікає. Що Іван Іванович після зустрічі гостей потрапляє не додому, а на ферму радгоспу. І цілу ніч читає свиням лекцію про культуру поведінки. Що, кінець кінцем, скільки можна терпіти? Розвалив роботу у Новопавлівській школі, у якій був директором до того, натворив махінацій з будівництвом. Тепер розвалює тут... І з Іваном Івановичем сталося...».

В кадрі крупним планом—гостроносий черевик. Катапультований ним Іван Іванович летить у безвість. Але з'являється велика рука. Ловить Івана Івановича. Кудись несе.

За кадром лунає мелодія пісні «Ніч яка, господи».

Потім добре поставлений голос впевнено співає:

Я тобі, рибонько, я тобі ясочко,
Місце десь тепле знайду...

Крупним планом плакат: «Ласкаво просимо!»

Крупним планом вивіска: «Білорічанська середня школа».

Крупним планом табличка на дверях: «Директор».

Крупним планом — Іван Іванович Санченко.

Звучить радісна мелодія на кшталт пісні: «І пить будем, і гулять будем»...

Голос за кадром:

— Нема зла, щоб не вийшло на добре.

В кадрі Іван Іванович. Примружив око. Моргнув глядачеві:

— Добре. Тепер я такий дурний не буду. Основне — згуртувати навколо себе кадри.

До кабінету заходить Алла Іванівна Кобиш. Заступник директора. У кабінеті зривається паперова віхола. Літають відомості на зарплату. Гроші. Ось графа: «Група продовженого дня». Проти неї розписується Кобиш, розписується директор, розписується ще три руки. Знову грошово-паперова віхола.

Крупним планом — Іван Іванович. Підморгує хвацько глядачеві:

— Ну, що? Груп продовженого дня й не було. А карбованці подовжені в кишені...

Пливе на екрані напис:

«О, невгомонні люди! Знов написали на Івана Івановича. Знов до школи приїхала комісія. І встановила, що Іван Іванович опустив у свою кишеню або пустив на вітер не один державний карбованець. Що в боротьбі за ці карбованці у селищній Раді під громозвучні матюки він побив стілець і комусь хотів щось побити. Що успішність у школі вкрай низька, а недисциплінованість — украй висока... І...».

В кадрі — засідання селищної Ради. Члени ради хором скандують:

— Просити райраду гнати такого директора у три шиї!..

Засідання Лутугинської районної Ради. Присутні директори шкіл і їх заступники. Скандують:

— Гнати такого директора в три шиї!..

На екрані крупним планом наказ обласного відділу народної освіти: «Гнати у три шиї».

Вже десь далеко лунає сумна мелодія пісні «Розлука, ти розлука».

І раптом вона обривається. Лунає інша пісня. Знову той же добре поставлений голос виводить: «Не журися, козаченьку, ще не все пропало...» А в кадрі з'являється велика рука. І владний голос каже:

— Стоп! Не спішіть з виконанням наказу облвно...

Травень. Сонце. Суха Балка. Гомін дітвори. Тут проходить туристський зліт учнів старших класів шкіл району.

У кадрі кілька хлопчаків.

— Дивися, дивися, щось із кущів лізе! — показує один.

— Не «щось», а «хтось», — пояснив другий. — Це наші директор Іван Іванович. Вони п'яні. Вони щойно крили в кущах когось матюком і кричали, що вони всіх бачили в гробу у білих тапочках і не бояться нікого. Бо вони мають руку... Добре, брате, руку мати. Лазиш собі на чотирьох і нікого не боїшся...

Директор полізли з-під одного куща під інший.

Голос за кадром:

— Куди залізуть Іван Іванович Санченко, побачимо. Може, та магічна рука знайде їм ще якусь школу. Якщо, звичайно, по ній, по руці, звичайно, ніхто не вдарить...

Примітка для постановників фільму:
Більш конкретні шкіци до портрета Івана Івановича Санченка лежать у Лутугинській районній прокуратурі. Лежать давно, і лежать надійно.

Є. ДУДАР.

м. Луганськ.

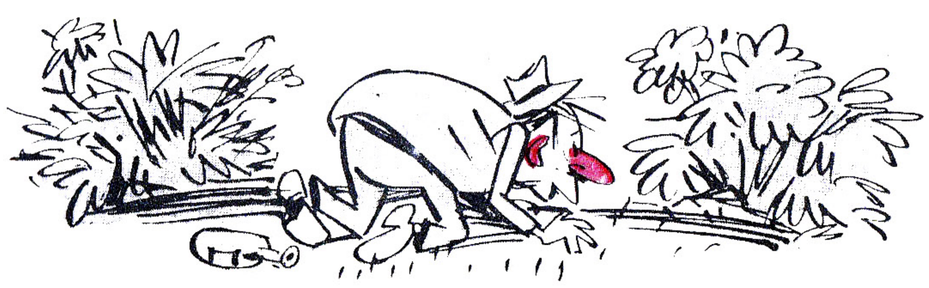

На зарядку — по порядку!..

Спортивний бюлетень Перця

ШАХОВА ЗАДАЧА

Так чомусь повелося, що людям хочеться того, чого нема. В Донецьку, наприклад, нема гросмейстера з шахів.

І дуже задумалися над цим керівники обласної Ради добровільного спортивного товариства «Авангард», яке об'єднує у своїх широких лавах шахтарів і металургів, будівельників і машинобудівників та представників багатьох інших професій.

— От якби у нас був свій гросмейстер... — мрійливо мовив один з керівників товариства. — Він би і лекції читав, і сеанси одноразової гри на кільканадцяти дошках давав би...

— І план по розрядниках та майстрах виконувати допомагав би, — гаряче підтримав другий керівник.

— Треба ростити гросмейстера у своєму товаристві, — подав думку третій керівник.

Оскільки ніхто з іногородніх гросмейстерів найближчими роками не збирався своїм переїздом ощасливити Донецьк, пропозиція була прийнята одноголосно.

— А як же його вирощувати? — поцікавився хтось із «батьків» майбутнього гросмейстера, опускаючи руку після голосування.

— Ні в якому разі не в тепличних умовах! — вигукнув автор пропозиції. — Шахи — це хоча й благородна, але — боротьба. В нашому шаховому клубі він повинен учитись переборювати труднощі.

З цього й розпочався донецький експеримент по вирощуванню власного гросмейстера.

У ті часи шаховий клуб «Авангард» містився в будинку по проспекту Грінкевича. Не можна сказати, щоб це був дуже просторий, зручний клуб. Та все ж умови в ньому для народження гросмейстера були, напевно, не підходящими. В усякому разі дощечку з написом «Шаховий клуб» зняли і прибили на дверях не дуже примітного будинку на проспекті Визволення Донбасу. В новому приміщенні площею близько 20 квадратних метрів нема загрози створення тепличних умов. Нема тут і методичного кабінету, де б проводилися заняття з майбутніми гросмейстерами. Нема й місця не тільки для учасників турнірів, але й для таблиць на стінах.

Здавалося б, створено всі необхідні труднощі, в боротьбі з якими повинен народитися донецький гросмейстер. А він усе не народжується. Шахова задача та й годі!

А. ГАРМАТЮК.

м. Донецьк.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— Проговорився своєму приятелю, що його улюблена команда програла.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Ти пробач, що в тому матчі я так щільно тебе опікав...

ПРО ЩО РОЗПОВІЛИ ЗНАХІДКИ

Сімферопольські піонери, збираючи металобрухт на подвір'ї заводу «Продмаш», під заіржавілими рейками знайшли уламки баскетбольних щитів.

За компетентним твердженням фахівців, ці уламки — свідчення колишнього розквіту спортивної культури заводу. Продовживши пошуки, піонери надибали на залишки волейбольного майданчика, помосту для штанги.

Молодь заводу, яка визнає тепер єдиний вид змагань — доміно, з подивом дізналася, що рідне підприємство мало колись (років три-чотири тому) один з найкращих фізкультурних колективів міста. І що спортивна зірка заводу закотилася після того, як директор т. Молчанов віддав розпорядження використовувати спортмайданчики під склад.

Мал. Г. СЕРГІЄНКА

— Ви тільки уявіть, що було б, якби отак реагували на кожний неточний удар футболіста в командах класу «А».

Туризм в аспекті і з огляду...

(Спроба наукової розвідки)

Вступ

Турист — це людина, яка мандрує для відпочинку, розваг і задоволення своєї допитливості. Але турист на туриста не схожий. Отож необхідно дати науково чітку класифікацію туристів.

Усі вони (за способом туристування) поділяються на: пішохідних, велотуристів, мототуристів, залізничних, водних, авіа- і автотуристів.

Далі (за своїм становищем) туристи поділяються на: організованих, напіворганізованих і неорганізованих (останніх в ненауковому світі називають ще «дикунами»).

Незважаючи на спільність інтересів, між цими категоріями існують істотні відмінності, в чому читач переконається нижче.

Відступ

Прагнучи пов'язати свою суто теоретичну розвідку з практикою, автор звернувся до Закарпатського екскурсійного бюро з просьбою допомогти здійснити подорож по цікавих місцях Закарпаття. І наступного дня, приєднавшись до організованої пішохідної групи, для якої (за програмою путівки) влаштували автобусну екскурсію, він вирушив в одноденну поїздку по закарпатських курортах.

Екскурсовод — вчитель однієї з ужгородських шкіл — одразу ж залив своїх підопічних бурхливим потоком цікавої інформації про Закарпаття й Ужгород. Туристи залишились задоволеними. І навіть пробачили те, що виїхали із запізненням на півтори години. Автор також волів не акцентувати на цьому. Тим більше, йому стало відомо, що друга група екскурсантів — працівників університету — в той же день виїхала у таку ж подорож із запізненням аж на чотири години.

Остання обставина дає привід безпосередньо перейти до розділу першого нашого теоретичного дослідження.

Розділ І. Пересування туриста

Автор мав нагоду спостерігати, як завідуючий екскурсійним бюро нервово крутив телефонний диск і жалібним голосом умовляв керівників різних організацій позичити автобус.

Справа в тому, що автотранспортне підприємство, увечері пообіцявши виділити для екскурсії автобус, вранці повідомило, що обставини змінилися й автобуса не буде.

Автора попросили не дивуватися, пояснивши, що це звичайні будні екскурсійного бюро.

В автобусних екскурсіях по Закарпаттю зацікавлені майже всі різновиди туристів. Але водночас в автобусних екскурсіях мало зацікавлене автотранспортне підприємство, покликане давати для цього автобуси. Підприємству невигідно виділяти їх за погодинною оплатою. Вигідніше — за тарифною. Та коли брати за тарифною, то ціна за екскурсію буде такою, що може не виявитись зацікавлених у ній туристів.

Міністерство автомобільного транспорту наче виділяє певні ліміти на погодинну оплату. І підприємство наче й виділяє автобуси в межах цих лімітів. Але виділяє тоді, коли ці автобуси вільні від усіх інших поїздок, а не тоді, коли цього потребує бюро. На Львівщині ж, у Прикарпатті, ряд підприємств зовсім не має лімітів.

Подібне становище породжує науково-теоретичний сумнів у тому, що туризм — це цікавий відпочинок і водночас — індустрія. Щоб вивести її на справді індустріальний шлях, слід, очевидно, в автогосподарствах виділити для екскурсійних бюро спеціальні автобуси, які можна використовувати для інших цілей, коли нема екскурсій. А не навпаки, як це практикується тепер.

Бо інакше надто вже кустарною виглядає та індустрія.

Розділ ІІ. Харчування туриста

Авторові науково-теоретичним шляхом вдалося встановити, що у всіх туристів, незалежно від їх категорії, виникає потреба бодай раз-два на день вжити гарячої їжі. Водночас чисто експериментальним шляхом автор дослідив, що задовольнити цю потребу в Ужгороді неорганізовані й напіворганізовані туристи практично не мають можливості. Ідею відкриття в туристський сезон літніх їдалень легкого типу тут поки що сприймають, як уривок з науково-фантастичного роману.

Щоправда, на шосейних трасах зусиллями облспоживспілки відкрито кілька гарних закладів громадського харчування. І автотурист може з'їздити туди на обід. А от щодо пішохідних туристів, то навіть найбільші ентузіасти не виявляють жагучого бажання ходити за двадцять-тридцять кілометрів пообідати.

Туристи-пішоходи — взагалі вередливі. Вони, за твердженнями дослідників, не полюбляють їдалень і кафе та уникають магістральних трас. Їм подай гірську стежку й вогнище на полонині, де можна під дзенькіт гітари напекти картоплі й зварити суп та кашу з калорійного концентрату. Це факт науково підтверджений.

Та є й теорія, науково не підтверджена, але досить розповсюджена. Згідно з нею, найбільше задоволення піший турист має від рюкзака, що його він несе за плечима. Чим важчий лантух, мовляв, тим більше задоволення. Отож прихильники цієї теорії і потурбувалися про те, щоб на туристських стежках не було жодного ларка, де можна було б придбати необхідні продукти, щоб навіть у такому картопляному районі, як Воловецький, важко було купити картоплю, щоб і в магазинах на магістральних дорогах не було легких і калорійних концентратів.

Розділ ІІІ. Нічліг туриста

Не маючи путівок, десятки тисяч людей їдуть у Карпати туристськими поїздами, самодіяльними автобусами й вантажними автомашинами. Їдуть з веселими піснями й оптимістичними надіями гарно й цікаво відпочити.

Залізничних туристів в Ужгороді зустрічають гостинним повідомленням про те, що, оскільки проблема стоянки для туристських поїздів ще не вийшла із стадії перспективного розв'язання, вони, туристи, можуть перебувати в цьому благословенному місті не більше семи годин, а далі поїзд повинен забиратися геть, куди тільки семафор дозволить.

Авторові пощастило вислухати напівказкові розповіді про те, що десь, хтось о т а м, у подібних місцях розбиває великі палаткові містечка, які напрочуд швидко себе окуповують. Говорилося про можливість ставити літом на мальовничих берегах карпатських річок легкі розбірні будиночки з дранки, очерету, щепи. І здавати ці будиночки напрокат. І мати при тих містечках пункти, де можна було б знову ж таки напрокат взяти ліжка, шезлонги, спальні мішки, кухонний і спортивний інвентар. І щоб було це все у широкому асортименті й великій кількості. Принаймні в більшій, ніж у прикарпатському місті Сколе, де на прокатному пункті вдалося розшукати аж п'ять палаток і стільки ж рюкзаків. І ще мати б майстерні по ремонту спальних мішків, штурмівок, кедів. Проведені автором ретельні пошуки хоч би однієї такої майстерні на Львівщині та в Закарпатті успіхом не увінчалися.

На відміну від інших категорій, турист-автомобіліст не сушить собі голови проблемами ночівлі — він може переспати і в машині. Зате у нього свої проблеми: де «заночувати» саму машину (бо спеціальних стоянок нема), де заправити її (бо заправочних пунктів обмаль), де відремонтувати її (бо станцій технічного обслуговування на Львівщині й у Закарпатті виявлено аж три — в обласних центрах).

За твердженням практиків, усі вищезгадані містечка, пункти і станції можуть принести немалі прибутки. Але керівники туристських організацій переконують, що це — кровна справа місцевих комунальних органів та управлінь побутового обслуговування, а останні благородно спихають її тим же туристським організаціям.

Автор із задоволенням відзначає джентльменський дух цієї дискусії. Та водночас вважає не зайвим нагадати, що й джентльмени в наш вік прагнуть мислити по-господарському, по-діловому.

Розділ ІV. Проблема бідного родича

У попередніх розділах йшлося переважно про туристів неорганізованих і напіворганізованих. Усі вони, як вдалося дослідити, потайки заздрять туристам організованим, які з путівками в руках приїжджають на все готове. Та кількість організованих обмежена місцями на турбазах.

Усі турбази Закарпаття сьогодні можуть прийняти водночас 3500 туристів. Ще стільки ж вони зможуть розмістити, коли буде збудовано десять турбаз, які тепер перебувають у стадії проектування. «Тепер» — це означає: протягом трьох-чотирьох років. Кращі зразки подібного швидкісного проектування показує Київський проектний інститут, що має довжелезну й мудро закодовану назву, а попросту зветься «КиївЗНДІЕП».

Після виготовлення проектів наступає період включення їх у плани будівництва. Період цей не дуже розтягується. Принаймні, Львівській обласній раді по туризму, яка вже два роки має готові проекти турбаз у Моршині й Дрогобичі, твердо пообіцяли включити їх у план будівництва на наступний рік.

А далі настає період швидкісного будівництва. Він, як показує досвід недавно викінченої мукачівської турбази, триває п'ять років.

Туристи це розуміють і будівельникам претензій не висловлюють. Тому авторові залишається передати мрії організаторів туризму. Мрії ці, в перекладі на нашу, наукову, мову, звучать так: от якби створити спеціалізований будівельний главк чи трест, який займався б лише туристськими об'єктами...

Бо ж туризм — то таки індустрія.

Висновки

Автор відмовляється від висновків, гадаючи що їх успішніше й практичніше зможуть зробити товариші, які тим чи іншим боком причетні до туризму.

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Закарпаття—Львівщина.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

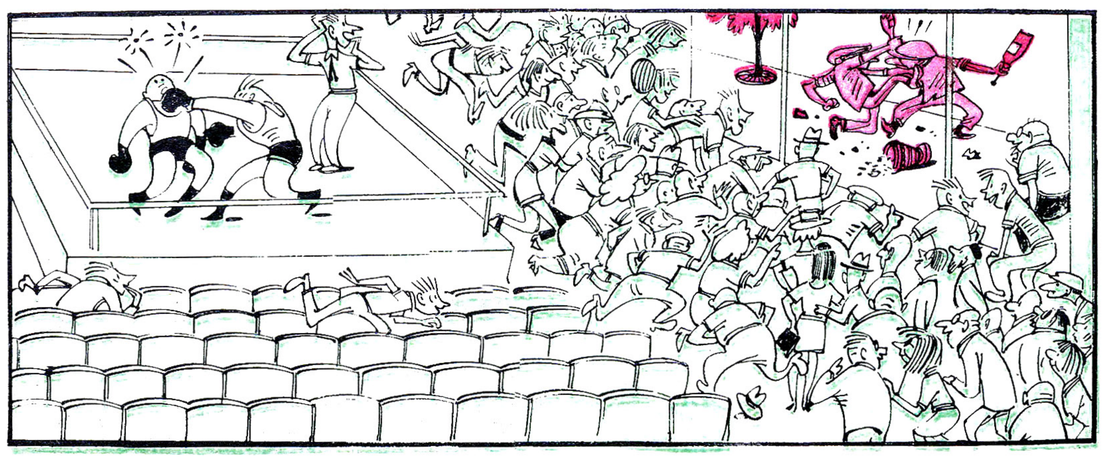

Без слів.

Стършел

У нас в гостях болгарсвкий сатиричний щотижневик «Стършел» (м. Софія)

Без слів.

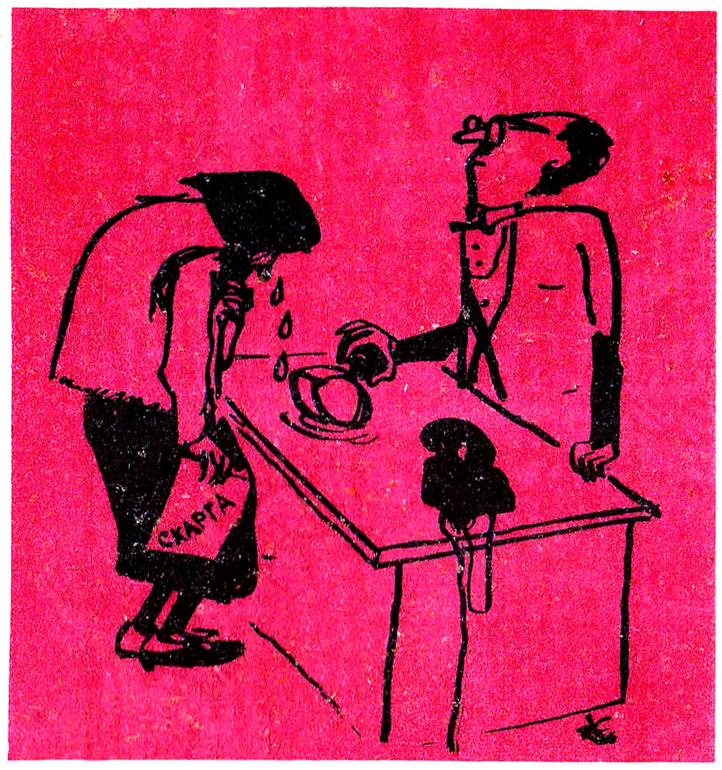

Культурне обслуговування.

— Зачекай, покладу газету на стіл!
— Спасибі, я вже й так дістав.

Без слів.

— Боже, ця шкапа худоребра тільки моду компрометує.

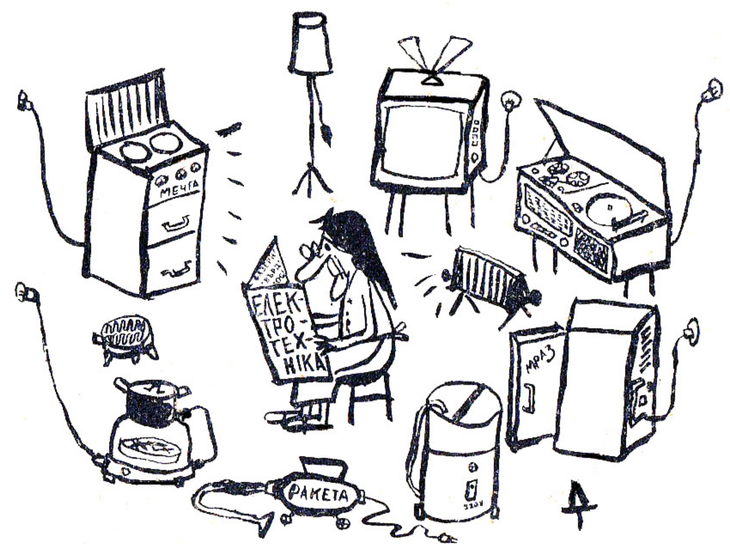

Без слів.

— Мій чоловік — дегустатор і бере роботу додому.

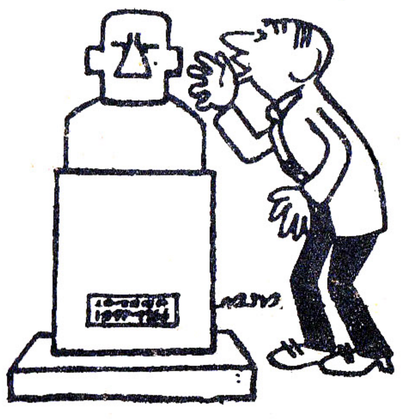

— А Петров так і продовжує наговорювати на вас!

БАЙКИ БЕЗ МОРАЛІ

ЗАЄЦЬ-ПРАВДОЛЮБЕЦЬ

Судили Зайця. Був суддею Пес.
Підсудний смілим був і вів себе чудово.
Вже наближався до кінця процес,
І Зайчику дали останнє слово.

— Лев — то хижак!— сіряк репетував.—
І треба вивести цю бісову личину!..
В підтвердження своїх думок він цитував
Езопа, Глібова, Крилова і Ключину.

— Це все?— На Зайця Пес байдужий
погляд звів.
— Усе!— промовив Сірий гордо,
А Пес, нагнувши волохату морду
І оком не моргнувши, Зайця з'їв.

БУРИЙ ВЕДМІДЬ

Ведмеді є усякі: чорні, білі,
І бурі зажили у лісі слави.
Та якось склалось так на ділі,
Що саме бурий вибився у зави.

Бурко подумав так:— Коли я зав,
Навіщо зайві відкривать дебати,
Він чорних всіх і білих наказав
У бурий колір перефарбувати.

Ведмідь той був, як мовиться, при ділі
І добре, кажуть, розбиравсь в культурі:
— Навіщо чорні нам, навіщо білі,
Раз бурий я, то всі хай будуть бурі.

СУПЕРЕЧКА ПРО ОВЕЧКУ

— Овечок я понад усе люблю,
Про них я завжди проявлю турботу!
Для них я все, я все для них зроблю
Й нічого не візьму за ту роботу.

— Ні, за овечок я! Люблю овечок теж!
Моя любов до них не має меж!
Нікому я не дам на них дивитись бісом!—
Такий дует лунав увечері над лісом.

Один другого дряпав, шкрябав, товк,
І не було кінця тим суперечкам...
Ще сперечаються і досі з Левом Вовк,
Хто більше з них зробив добра овечкам.

ЦУЦЕНЯ

По вулиці міській одного дня
Ішло руденьке безтурботне Цуценя.
Аж тут і Гицель виринув з-за рогу
І хап його за задню ногу.

Те Цуценя звивалось, скавучало
До гицельської будки по путі:
— Та я ж ніде ніколи не кусало
Й не гавкало ніколи у житті! .

Та поки розібрались, що воно
Таки і справді ще нікого не вкусило,
з Цуценятка вже давним-давно
Зварили добре господарче мило.

Юрій КРУГЛЯК.

СВІЖА ТЕМА

ГУМОРЕСКА

Я мучився в пошуках нової тематики. Остогидло писати про алкоголіків. І читать також набридло. Хоч і звик до теми, а відвикати доведеться. Читач вимагає іншого гумору.

Я поклав перед собою чистий аркуш паперу й замислився.

. . . . . .

Стривай! Давно я не писав про закоханих.

1.

Значить, так.

Він і вона. І ще — третій лишній. Трикутник. Не дуже оригінально, але нехай. Довго впадають одне за одним. Третій весь час вплутується і заважає. Після ряду перипетій — щасливий кінець: весілля. Всі як понапивались! Гумор: наречений хоче набити пику третьому...

...Тьху, чорт!

Порвав написане і знову замислився.

. . . . . .

Єсть! Про пересадку серця ще, здається, ніхто не писав. Свіжа тема!

2.

Значить, так.

Хірург. Непитущий. Людина науки, інтелігент, якого осідають роздуми й вагання. Гра нервів. Напруга. Душевні муки. Катзна-що — ніякого гумору. Ледве довів до вирішальної операції. Піт і кров. Серце на долоні. Не хоче битися. Потім б'ється. Все.

Вкрай знесиленого, але щасливого, хірурга приходять поздоровити з успіхом колеги. На радощах приносять пляшку коньяку. А в лікаря була ще одна. Як понапивались!

. . . . . .

...Туди к бісу!

Напишу про спортивний туризм. Про молодість і здоров'я. Про красу рідного краю. До речі, спортсмени не п'ють. Їм не можна.

3.

Значить, так.

Подорож по країні. Нічні багаття, комарі і романтика. Веселі пригоди. Пейзажі. Гори, ліси і ріки. Міста і села. Москва. В Москві розбігаються очі. Театри, площі й метро. А які парки! Зоопарк. Ресторан «Арагві». Як понапи...

...Дійшов до ручки. Все, досить! Нічого не вийде. Треба абстрагуватись від земних справ.

. . . . . .

Вдарюсь у фантастику. Спробую утнути про марсіян. Вони непитущі. Не знають навіть, що таке горілка. Зроду не бачили. На Марс не завозять. Отже, з цим покінчено. Крапка!

4.

Значить, так.

Марсіяни. Люди без емоцій. Не вміють сміятися. Нічого, я їх навчу! Один марсіянин-винахідник конструює «машину сміху». Ту, що вчитиме людей сміятись. Терзання й дерзання. Муки творчості.

Я відобразив плин наукової думки, подав детальний опис машини. Потім перечитав написане, придивився. Бачу — вийшов у мого винахідника самогонний апарат гігантських розмірів. Атомний.

Ото марсіяни зраділи!

...Хай ти сказишся!

. . . . . .

Я плюнув на все і взявся за чергове оповідання про п'яниць. В плані наукової фантастики.

Віталій КОВАЛЬ.

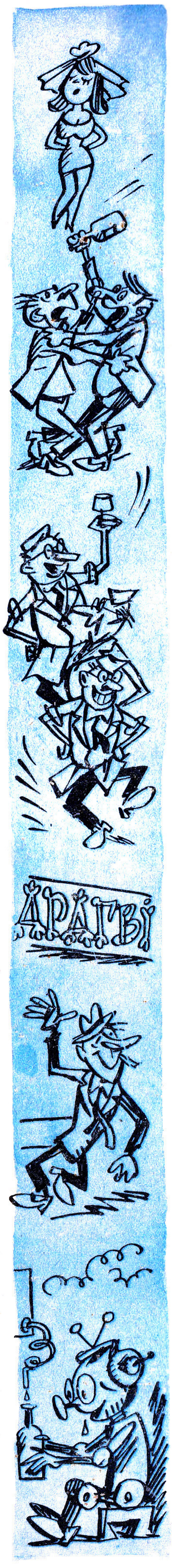

Літературні пародії

ПРИЄМНО ПОГОВОРИТЬ

«Уже давно мені пора
Поговорити із собою».

Микола СОМ, з вірша «Розмова із собою» (збірка «Дума над вогнем», вид. «Молодь», 1968 р.)

Уже давно я кожну мить
Кажу собі слова ласкаві.
З собою всюди мимохідь
Проводжу бесіди цікаві.

Мені приємно недарма
Поговорить з самим собою,
Бо співрозмовників нема,
Які зрівнялися б зі мною.

Я відведу себе убік
І розповім найпотаємне.
Скажу тоді: «Щасти тобі!»
І відповім собі: «Взаємно!»

Юрій РИБНИКОВ.

м. Полтава.

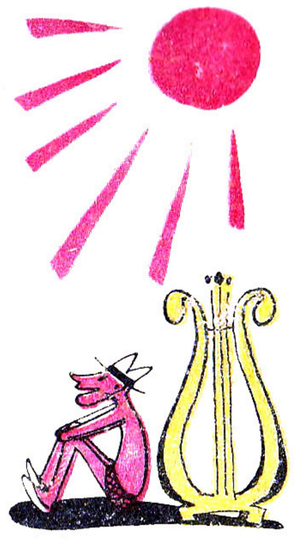

НЕМАЄ ТІНІ

І бачу, як мала стеблинка кожна
До **сонця** рученята простяга...

У струмочку, що на **сонці** гра,
Човники пускає дітвора.

Сонцем всміхнеться
День залюбки до них.
Промінь заграє
В косах розкиданих...

І пошепки із **сонцем** розмовля...

Хай бачать **сонце,** гай і луки...

Сади, що піняться на **сонці...**

Горять в ранковому **промінні**
Зеленим полум'ям ліси...

Сідає **сонце** за вечірнім пругом...
Бо **сонця промені** гарячі

Його дратують дужче й дужче...
Та **сонце** дужче припікає...

Стелить **сонце** дорожку свою...

Не сяє **сонце** з висоти...

Поскака за **сонцем** вслід...

Помахавши до **сонця** косою...

Коли **сонце** сплете
З теплих **променів** дивну колиску...
і т. д.

(Кость ДРОК,
із збірки «Тобі радію»).

Тут кожне слово тоне в промінні,
Сонце і спека, хоч сядь і заплач...
Дайте, поете, хоч трішечки т і н і,
Щоб не засмажився, бува, читач.

М. ДМИТРІВ.

Богородчани
Івано-Франківської області.

Мал. М. КАПУСТИ (м. Донецьк).

Р в а ч: — Кажуть, чим свіжіші, тим дорожче.

КУТОЧОК РАЦІОНАЛІЗАТОРА

ГРОШІ ГИНУТЬ ЗА МЕТАЛ

Виробництво сталі переводиться на принципово нову радикальну методу. За цієї методи зовсім відпадає потреба в металобрухті.

Замість нього у шихту домішують грошові знаки в асигнаціях. Їх пакують акуратними банківськими пачками і штампують відповідними казначейськими штампами. Потім асигнації додаються до шихти й завантажуються в конвертори, мартени або електропечі.

Автори-раціоналізатори — керуючий Сумським обласним управлінням «Вторчермет» т. Рижов та головний арбітр Сумської області т. Лаврик — успішно закінчили експериментальне випробування своєї методи. Перший (т. Рижов) двічі оштрафував на загальну суму 1383 крб. Куянівський цукрокомбінат за зрив плану здачі металобрухту. А другий (т. Лаврик) двічі проштампував постанову про стягнення цієї суми. Хоч в обох випадках і керуючий «Вторчерметом», і головний арбітр читали офіційні фондові повідомлення про зменшення цукрокомбінатові плану здачі брухту — спочатку на 130 тонн, а потім ще на 140 тонн.

Нову марку сталі названо на честь авторів-раціоналізаторів «Бюрократит».

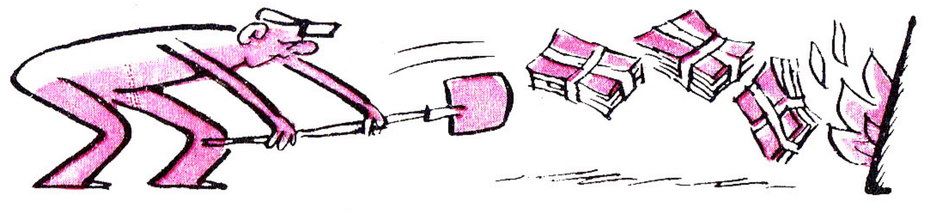

ЛИСИЦЯ І ПІВЕНЬ

(Французька казка)

Одного разу люди в селі зчинили лемент:

«Дивіться, дивіться, лисиця півня вкрала! Це півень Жана Лартінга!»

— Лиско, — сказав півень, якого лисиця держала в зубах, — а ти б їм відповіла: «А вам що до того, недотепи?»

Тільки но лисиця роззявила рота, як півень вирвався і полетів назад до господаря.

— Ех, — промовила лисиця, сконфужена тим, що так пошилася в дурні, — краще б мені без хвоста зостатися!

У цю мить хтось із селян ударив сокирою і геть начисто аж по саму ріпицю відрубав лисиці хвоста.

— Ну й люди! — заволала злодійка. — Навіть жартів не розуміють!

КОЛИ Ж ГРАТИСЯ?

Батько каже малій Соні:
— Іди мий лице й долоні!
— Ще раз? — Соня здивувалась. —
Я ж учора умивалась!
Скільки можна умиватись?..
А коли ж я буду гратись?

ЯКБИ НЕ ДІРКА

Грицько розказує бабусі про Марійку:
— По арифметиці поставили їй трійку!
— Ой, лихо! Ну, а ти ж як, Грицю?
— Сьогодні я одержав одиницю,
З якої я б зробив четвірку,
Якби там гумка не протерла дірку!..

Микола СЕРГЄЄВ.

ЛИСИЧКА В СУДДЯХ

(Казочка)

Двоє котиків здобули собі хитромудро клинчик сиру. Потягли з ним далі і почали міркувати, як його краще поділити, щоб не було кривди ні тому, ні тому, — щоб якраз по правді рівнесенько розділити.

Один котик і каже:

— Поділім отак упоперек.

А другий каже:

— Ні, розділимо краще вздовж.

Отак і сперечаються. Коли це біжить лисичка; побачила котиків, побачила сир, спинилася й питає:

— А що тут у вас таке? Про що клопочетесь?

— Так і так, — говорять котики, — ось не знаємо, як нам краще поділити клинчик сиру.

— Е, — каже лисичка, — це можна дуже добре зробити! Ось дайте я вас поділю!

Котики й дали їй, щоб розділила. Лисичка переломила сир на двоє, далі й каже:

— Ні, оцей шматочок — більший, треба порівняти! — Та й над'їла одного шматочка. — А тепер, — каже, — оцей більший, треба його трохи підрівняти, щоб по правді було! — не можна, щоб котрому з вас кривда була! — І знов над'їла. Та так «рівняла», рівняла, — то того шматочка над'їсть, то того, — поки стало дві зовсім маленькі грудочки.

— Ну, — каже лисичка, — оце маєте тепер уже зовсім однаковісінькі шматочки, — хоч і на вагу покладіть!

— Ну, добре, — кажуть котики, — але ж ти багато нашого сиру з'їла!.. За віщо ж ти стільки нашого добра взяла?

— Як за віщо?! — здивувалася лисичка, — а я ж вас за те поділила!

Пригоди Перченяти

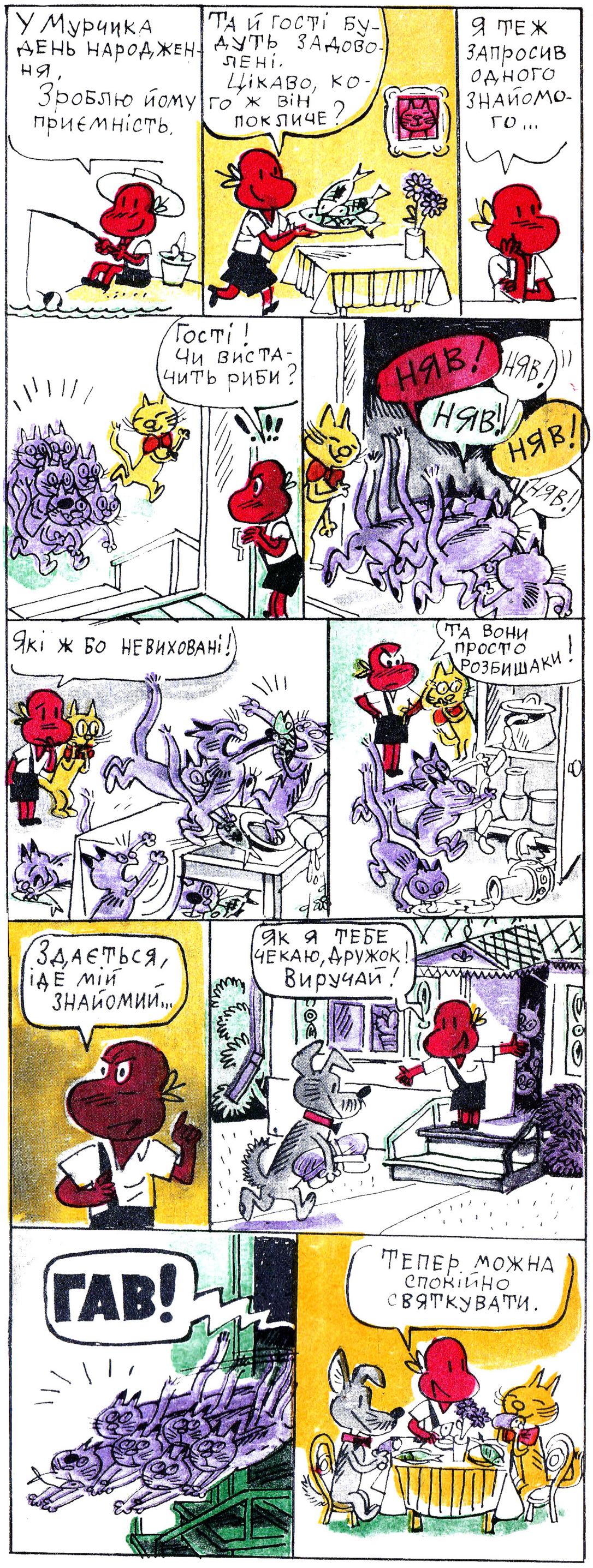

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Тече вода в синє море

Спочатку був переполох: серед глупої ночі, ні сіло ні впало, у Яворівському районі на село Шкло почала наступати вода. І це — на суто континентальній Львівщині, де не те що море, а й порядна річка — то тільки рожева мрія.

Вода планомірно заливала поля, подвір'я, городи. Коло приміщень тваринницьких ферм колгоспу ім. 30-річчя Жовтня закрасувалося ніким не заплановане і нікому не потрібне озеро.

Коли переполох улігся, під водну стихію почали підводити теоретичну базу: кілька стареньких, які ще не зовсім вирвалися із лабетів отого самого опіуму, говорили, що це — чудо господнє; усі інші твердили, що це — чудо природи, оскільки бога нема і не передбачається.

А невдовзі голова колгоспу Франк Петрович Заєць поклав край здогадам — знайшов причину лиха. Виявилося, що ані сліпа стихія, ані тим паче всевидющий господь бог тут ні при чому: винні бракороби. Могутнє джерело било між старим селищем Шкло і новим селищем якраз там, де проходить лінія водогону. Тріснула труба.

З криком «Рятуйте!» Франк Петрович з усіх ніг кинувся в дирекцію Яворівського гірничо-хімічного комбінату. Дирекція потелефонувала і папірець послала в трест «Яворівхімбуд», щоб негайно усе залагодили.

Керуючий трестом — Натан Самійлович Шапіро оперативно зреагував: пообіцяв, що все буде зроблено, і так же оперативно забув підтвердити обіцянку ділом.

Пізніший візит голови колгоспу до керуючого трестом закінчився співчуттям Натана Самійловича і черговою обіцянкою.

Після втручання районних організацій на місце виїхала спеціальна комісія. Запросили і представників генпідрядчика тресту «Яворівхімбуд» — начальника БУ № 590 тресту «Промхімсантехмонтаж» Анатолія Петровича Хохлова та виконроба Павла Петровича Рожкова, який керував роботами по прокладанню водогону. Вони теж активно поспівчували, позітхали над ділом рук своїх, пообіцяли щось придумати. Сіли в машину і поїхали в один бік, а вода, як і до того, текла собі в інший бік. За нею попливли й обіцянки.

Звичайно, на колгоспників артілі ім. 30-річчя Жовтня халепа звалилася, вони обурюються. Але ж треба, люди добрі, і яворівських бракоробів розуміти, треба і їм поспівчувати. Якби вони узялися усі свої недоробки та брак ліквідовувати, то чорта лисого знайшовся б час за яку іншу роботу взятися.

Самі посудіть. Будівництво першої черги водогону для нового селища Шкло розпочалося в 1966 році. Монтажні роботи тут виконувалися так, що дирекція гірничо-хімічного комбінату не прийняла водогону: колодязі-гідранти непридатні для експлуатації; не всі водозбірні колонки змонтовані, а ті, що змонтовані, часто псуються; не прокладено 600 погонних метрів труб. До того ж будівельники управління «Яворівспецбуд», яке очолює Б. А. Михеєв, не спромоглося встановити водомірного вузла.

Недоробок, браку, як бачите, — хоч одбавляй. Зразу отак з усім і не впораєшся

От і виходить, що там, де треба, — вода не тече, де не треба, — тече. І витекло її за шість місяців понад чотирнадцять тисяч кубометрів. Заливає вона поля, городи, ферми, а товариші Шапіро, Хохлов, Рожков і Михеєв усіх обіцянками заливають.

Воно, звичайно, легше, ніж справу робити.

Б. КОРОТКИЙ.

м. Яворів на Львівщині.

Мал. К. ЗАРУБИ

Без слів.

ВИНАХІДЛИВИЙ АНТІН

— Як це вдалося, Антоне, тобі
Гроші шалені за сіно заправить?..
— А я,— посміхнувся Антін,— на гарбі
Повісив табличку «Лікарські трави»...

ОТО ДИТЯ!

Батько скаржився: — Я нездужаю,
А дитина — неслухняна...
— Відшмагайте.
— Не подужаю.
— За чуприну!..
— Не дістану...

ПІСЛЯ РЕМОНТУ

Наляпав півників на стінах,
А запросив — хоч плач, хоч ні...
Та ще й жартує: — Я ж не винен,
Що птиця зараз у ціні!..

Кость МИХЕЇВ.

м. Херсон.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Ні-ні, моя мила, я не блондин і не брюнет.

Народні усмішки

ХТО Ж ВИНЕН

Було це ще до революції.

До купе, де сиділа поважна дама з маленьким цуциком, зайшов заробітчанин із торбою. Сів якраз напроти дами.

А вона що тільки не виробляла з тим цуциком: то цілувала його в морду, то куплети йому наспівувала.

Чоловік надивився на цю кумедію та й став лаштуватися до вечері. Вийняв з торби велику цибулину, оселедець, шматок чорного хліба.

І тут раптом дама заметушилася, м'язи на її лиці почали сіпатись, цуценя — скавучати, а дама кричати:

— Хто дозволив вам наповняти купе зловонієм? Забирайтесь зі своєю цибулею та оселедцями геть!

Чоловік хотів її вгамувати — мовляв, іншої їжі не має. Та вона схопила торбу і викинула у вікно. Поїзд мчав. Тоді чоловік вихопив цуцика з рук дами і викинув його теж у вікно.

Дама аж посиніла від злості. А на зупинці, за її викликом, до купе увійшов жандарм.

— Ви винні у тому, — гримнув він на чоловіка, — що викинули у вікно породистого цуцика цієї дами.

— Ні, я не винен, ваше благородіє. Ця дама у вікно викинула мою торбу з харчами, а щоб харчі не пропали даром, то я до них викинув її цуцика. От і все.

Повідомив А. М. ІВАНЧЕНКО
з м. Києва.

ВИНАХІДЛИВИЙ

На уроці географії вчитель запитав учня:

— Федько, як ти знайдеш дорогу додому, якщо заблудиш у лісі?

Федько, не задумуючись, відповів:

— Я візьму дрючка і почну стукати по дереву. Лісничий подумає, що хтось рубає ліс, і прибіжить до мене.

Повідомив В. ЖУК
з с. Н. Рафалівки Володимирецького
району Ровенської області.

ЗАПОЗИЧАЮТЬ

На тваринницьку ферму приїхала комісія. Один з членів комісії запитує завідуючого фермою:

— Ви запозичаєте передовий досвід у тваринників сусіднього колгоспу?

— Ні, але ми позичаємо у них молоко, щоб виконати свій план, — відповів завідуючий.

Повідомив М. І. ЦИГАНЧУК
з с. Гарапівки Андрушівського
району Житомирської області.

СТЕЖКА ДЛЯ ТАТКА

— Іванку, чого це ти сьогодні по снігу прокидав таку покручену стежку?— спитав сусіда хлопчика.

— Сьогодні таткові даватимуть зарплату, і мама каже, що по такій стежці йому буде зручніше йти.

Повідомив М. А. ГЕЛЕТКО
з с. Криштопівки Іллінецького
району Вінницької області.

СКІЛЬКИ ДВІЙОК?

Питає батько в сина:

— Ану, признавайся, скільки в тебе двійок?

— Та хіба ви не знаєте, скільки в нас предметів? — здивувався син.

Повідомила М. М. ДАЩАК
з с. Долішного Миколаївського
району Львівської області.

НА БАЗАРІ

— Чого у вас таке рідке молоко?

— Спека. Корови багато води п'ють.

Повідомив С. ОГОЛЮК
з м. Горлівки Донецької області.

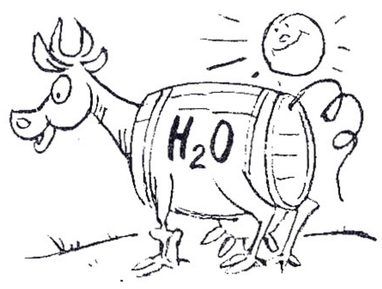

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Диви, вже й діди почали носити бороди.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У фейлетоні «Незатишні раї» («Перець» № 10 за 1968 р.) йшлося про те, що виконком міськради та райвиконкоми м. Харкова мало дбають про забезпечення пристойними приміщеннями районні організації міста.

Секретар Харківського міськкому КП України т. Лябога повідомив редакцію, що після виступу було вжито конкретних заходів до виправлення недоліків. Так, приміщення прокуратур Ленінського і Жовтневого районів, райсобезу Червонозаводського району, прокуратури та народного суду Московського району — капітально відремонтовані.

Райсобезу Орджонікідзевського району, райсанстанції Ленінського району, нотаріальній конторі Комінтернівського району, райздороввідділу та загсу Московського району — надано інші приміщення.

Крім того, надано допомогу кільком загсам, райсобезам, нотаріальним конторам та народним судам у придбанні необхідних меблів, інвентаря та канцприладів.

★ Група робітників Сумського машинобудівельного заводу у листі до редакції написала про те, що в їхньому гуртожитку душеві і пральні не працюють, часто закриті на замок, а червоний куток та читальний зал зайняті під житло.

Цього листа було опубліковано у «Перці» № 5.

Як повідомив секретар парткому заводу т. Дяченко, нині червоний куток та читальний зал звільнені і використовуються за призначенням, а душеві та пральні відремонтовано і регулярно працюють.

ВИ—НАМ, МИ—ВАМ!

ТА НЕ ТАК ВАМ, ЯК ОТИМ, КОТРІ ПРИВЕЛИ ВАС ДО НАС.

І. КАРХУТУ, м. Львів.

Ви прислали нам етикетку вина «Міцного плодоягідного білого». Вам смішно, що на цьому алкоголі стоїть марка Львівського заводу безалкогольних напоїв.

І нам теж.

Гром. ГАЛУШЦІ, с. Євгенівка Снігурівського району Миколаївської області.

В селі з минулого року не працює універмаг?

Прекрасно! Зберігайте зекономлені на покупках гроші в ощадкасі.

Гром. ДЕМБИЦЬКОМУ, с. Олишківці Хмельницької області.

Вам не подобається, що радіо в селі працює нерегулярно, а абонементну плату, навпаки, стягують регулярно.

У чомусь же та повинен бути порядок!

Гром. ФЕДОРЧУКОВІ на Вінниччину

Подружжя Буталюк, пишете Ви, яке працює в магазині с. Миколаївки Літинського району, розпочинає роботу коли заманеться й до того ж грубе з покупцями.

Нічого дивного: муж і жона — одна сатана!

Гром. КУЧМІ, м. Чернігів.

Вас бентежить, що на автобусних і тролейбусних зупинках немає лавок. Що за вказівкою міськкомунгоспу їх зняли по всьому місту.

Уявіть собі таку ситуацію. Міськкомунгосп знімає автобуси й тролейбуси, а лавки залишає. Сидите ви на зупинках і чекаєте біля моря погоди. А де в Чернігові море?!!

Турківський район Львівської області мешканцям села Роповського.

Ви просите нас допомогти збудувати кладку через річку Стрий.

А навіщо кладку? Користуйтеся пісенною порадою: «Через річеньку, через биструю, подай рученьку, подай другую!»

Житомирська область, т. ПОДЕЙКУ.

Дорогий товаришу Подейко! Ви скаржитеся, що завідуюча клубом с. Н.-Романівки Новоград-Волинського району т. Біла занедбала роботу, що клуб часто відчиняють сторонні люди.

Навпаки — подякуйте їм. Інакше ніхто взагалі не потрапив би до клубу. А може, ці сторонні заразом і роботу налагодять?

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

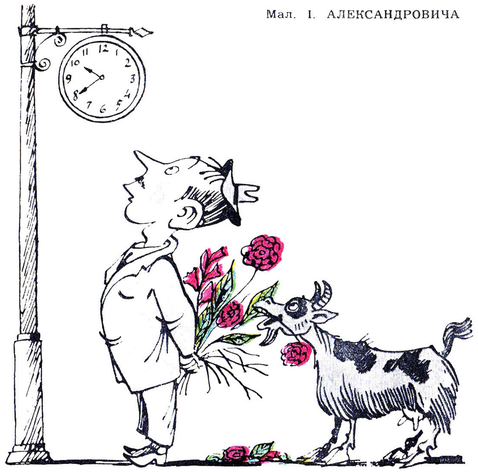

Без слів.

Друже Перче!

Якщо ти завітаєш до Львова й зустрінеш молоду людину, яка при одній згадці про дощ здригнеться, то знай: це працівник редакції обласної молодіжної газети «Ленінська молодь». Здавалося б, чого здригатися? Розміщена редакція на центральній вулиці — проспекті Шевченка, у міцному зовні будинку, має кілька кімнат на четвертому поверсі, має дах над головою...

Та біда в тому, що дах той дірявий. і щороку стає ще дірявішим.

Коли дірки були ще маленькими, ми зверталися з просьбою про ремонт до невеликих керівників. Це не дало результатів, хіба що дірки побільшали. Тоді ми почали звертатися до більших керівників — голови Ленінського райвиконкому т. Чеховського, начальника міськжитлоуправління т. Сапожникова, голови виконкому міськради т. Ягодзинського.

Протягом трьох років ці товариші багато разів давали обіцянки відремонтувати дах. І рівно стільки ж разів не виконували їх.

Надії на ремонт даху ми втратили. Отож порадь, будь ласка, Перче, до кого слід звернутися, щоб у Львові заборонили дощі. Може це питання легше буде пробити?

В. БАЛИЦЬКИЙ,
директор газетного видавництва Львівського обкому партії.

А давай-но ми з тобою поворожимо на воді. Давай відгадаємо, скільки та вода коштує колгоспові «Перемога», коли відомо, що підвозять її до господарства тракторами «Т-24».

Скажеш: а навіщо трактори, коли в колгоспі є водопровід?

Отож бо, що є. Але — не діє. Бо попсувалося 1200 метрів труб, а наша «Сільгосптехніка», яка підрядилася їх замінити, за цілий рік уклала в землю аж... 200 метрів.

«Хто міняє, той щастя не має»... — можливо, посміхається головний інженер «Сільгосптехніки» т. Миропольський. А нам, Перче, не до сміху. Бо, сам знаєш, без води — ні туди і ні сюди...

О. МЯТІЯШ,
механік колгоспу.

Старокостянтинівський район Хмельницької області.

У нашому селі зараз дуже популярна пісня: «Пропала надія, забилося серце, заплакали очі мої». Почали її співати тоді, як з будівельного майданчика, де закладено фундамент майбутнього клубу, зник щит з написом:

«Клуб колгоспу «40-річчя Жовтня». Споруджує Миронівський міжколгоспбуд (голова М. І. Іванченко, виконроб В. І. Ільницький), Початок робіт — 1967 р. Введення в дію — 1969 р.»

Співаємо цю пісню, Перче, бо не знаємо, якої нам заспіває М. І. Іванченко новим щитом. І чи є надія, що колись той клуб «введуть у дію».

В. САБАДИН.

с. Росава Миронівського району. Київської області.

Ще недавно село Соколець не збиралося змінювати свої координати. Його цілком влаштовувала жвава автомагістраль Вінниця—Кишинів, що пробігає повз нього. Більше того. Село збиралося чепуритись: прикраситись асфальтовими тротуарами й оздобитись упорядкованими з'їздами вулиць. Усе це мало з'явитися в Сокольці внаслідок реконструкції магістралі.

І ось, у 1967 році, почалося! Широким фронтом рушили реконструктори під керівництвом Могилів-Подільської шляхової експлуатаційної дільниці № 650 (ШЕД-650) на чолі з її начальником т. Старичевим. Не встигли сокольчани второпати, що й до чого, як у них були засипані глиною всі кювети та узбіччя і порушені всі з'їзди вулиць. Зникли стоки для води, й дощові калюжі подовгу застоювались там, де вони ніколи не застоювались. За 2 роки тут утворилося стійке болото, яке почало витісняти населений пункт з його насидженого місця.

У місцевих жителів, Перче, склалося таке враження, що Соколець ось-ось попливе або в бік Вінниці, або в бік Кишинева. Попливе, не чекаючи, поки ШЕД-650 закінчить мостити своїми обіцянками тротуари й впорядковувати з'їзди вулиць.

Д ЕНЬЯКОВ,
член сільвиконкому.

Немирівський район Вінницької області.

НА ПЕРЧАНСЬКІЙ КУХНІ

Осідланий Пегас

У кожному господарстві хоч без сякого-такого транспорту — ані тпру, ані ну. Це ще древні греки знали. Тож і літературне господарство без тягла не полишили: споміж усіляких міфічних сотворінь (а тієї дивини у них, як відомо, рясно було) вибрали вони крилатого коня Пегаса та приставили на службу поетам — паняйте, мовляв, до вершин поезії, ніг не трудячи.

Силуваним конем, як відомо, далеко не в'їдеш, а Пегас, хоч і крилатий, а все-таки — кінь. Коли його силують, починає шкутильгати та спотикатися.

Інтелігентна, сказати б, коняка. Інтелігентна, але з фанаберією — раптом, дивись, починає вихвицувати та вибрикувати.

Отим норовом крилатого огиря уже не рік та не два як зацікавився письменник-гуморист Олесь Жолдак. І от маємо: у видавництві «Дніпро» вийшла книжка О. Жолдака «Вибрики Пегаса».

Якщо ви тільки конярством цікавитесь, то це книжка не для вас. Якщо ж ви ще й веселим словом та справами літературними цікавитеся, то не роздумуйте, а витягайте 55 коп. та купуйте «Вибрики Пегаса». Таких книжок у нас на Україні не густо, бо щось не чувати було, щоб наші видавці охоче бралися літературні пародії, шаржі, епіграми одного якогось автора окремими збірками у світ пускати.

Норовистий Пегас (спасибі видавцям!) вискочив таки за видавничі ворота. Власне, і не один, а цілий табун пішов вибриком. Є в табуні і отой, хай і не на всі сто відсотків типовий, зате досить знаний у літературному господарстві отакий собі гібрид Пегаса із немічною кололітературною шкапиною. Про вибрики цього безкрилого, нечистокровної породи екземпляра у збірці мовиться уїдливо, з іронією. («Гімн початкуючому», «Балада про перекладачів», «Доброї путі», «Марш текстовиків» та ін.).

Це, так би мовити, Пегас-приблуда, на якому штурмують Парнас невдатні верхівці од поезії.

Але бачимо тут і чистокровних рисаків із персональних стаєнь наших відомих літературних джигітів яко мужеської, тако і жіночої статі.

І для них при потребі теж знаходиться у Жолдака хвиське слово. І усмішка дружня знаходиться.

Хоч Пегас — привілегія поетів, пародист не обминає і прозаїків. Зрозуміла річ, що при цій оказії переходить на прозу. І теж не спасовує!

Грішно було б не згадати тут добрим словом і двох Анатоліїв — Анатолія Базилевича та знову ж таки Анатолія Косматенка. Перший, знаний художник, лепсько оформив книжку, а другий — підбадьорив Пегаса напутніт словом-передмовою.

Адресоване те слово уже Пегасові самого Олеся Жолдака, бо ж, звісна річ, і поет Жолдак без того традиційного кінного транспорту не обходиться.

Зауважимо, що його персональний Пегас — кінь баский, але не з тих, що хвицають — аж багнюка вусебіч летить. А якщо вже кого й хвицоне, то за діло: пам'ятай, значить, чоловіче, що ти не на базар, не до тещі в гості їдеш, а на Парнас! Тож дбай про коня свого, пильнуй, щоб він не спотикався, як шкапа, і не вибрикував, як лошак-стригунець.

М. ДМИТРУК.

Мал. В. БОНДАРЧУКА

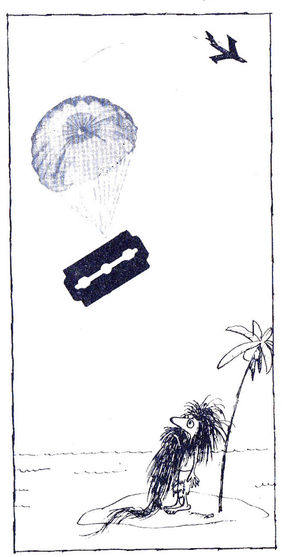

Без слів.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК

Редакційна колегія:
М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції журналу «Перець»:
Київ-47,
Брест-Литовський проспект, 94.
Тел. 41-82-12, 41-83-46, 41-83-79

Журнал «Перець» № 15 (817)
(на украинском языке).

Ціна 24 коп. на місяць.

БФ 11 451. Здано до набору 7. VII. 1969 р. Підписано до друку 19. VII 1969 р. Формат паперу 70×108 1/8. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн. друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54. Тираж 1 800 000. Зам. 03516.

Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна». Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Страшне перо не в гусака...

perec-ua. perec-ua.

«ДОВІДКА

Дана виконкомом Дубрівської сільської Ради депутатів трудящих гр. Ковач Михаилу Мих. мешканцю с. Дубрівко про те, що в нього меется нижеслідубчий склад сім'ї.

І. Ковач Мари Мих. 1968 р. Довідка дана для предявления в по міцю роботи.

Голова виконкому І. А. КАПІТАН
Секретар М. В. ТЕРПАЙ».
Надіслав В. КОВАЧ.

с. Дубрівка Іршавського району на Закарпатті.

* * *

«Свинарки вночі не чергують, і акушерську справу тягне сторож».

(З листа до редакції).
Надіслав М. БОРДЮЖА.

с. Куйбишево Запорізької області.

* * *

«Будівельне управління тягне дитячий садок і не знає коли закінчить».

(З доповідної).
Записав І. ДУДНИК.

с. Котельва Полтавської області.

* * *

«Агроном К. сварився з бригадиром П., чому сіялка неприкриває зерно. Бригадир кричав: як не прикриває, ставлю півлітру, що прикриває. І пішов до буфета. Я пішов за ним, бо він мій двоюрідний брат. Щоб не натворив ділов. В буфеті випили по 300 грам і два бокали пива закусували тюльками. Потім почалася бійка і його кинули на підлогу. Я дотого не мішався, бо був хворий на грип. Потім всі помирися і він зо всіма цілувався і хотів зо мною. Але я не хотів бо хотів ще бокал пива. Тоді він вдарив мене ціпком по голові. На доказ того маю гулю».

(Виписка із скарги до товариського суду).
Надіслав П. О. КОНТАРОВСЬКИЙ.

с. Смолин Яворівського району Львівської області.

* * *

«НАКАЗ № 3
по Вертіївській санаторній школі-інтернату від 11—1—69 року

Не дивлячись на те, що мною була попереджена шеф-повар школи тов. ВИНОГРАДОВА А. М. за грубе ставлення до працівників школи та не цензурні слова тов. ВИНОГРАДОВА А. М. допускає грубість по відношенню до своїх працівників по кухні.

9/I—1969 року обізвала не цензурно тов. Б. Виходячи з вищесказаного наказую: тов. ВИНОГРАДОВІЙ А. М. винести догану, а останніх попередити, що вразі подібних випадків будуть суворо наказані.

Директор школи (Підпис)»
Надіслав В. П. КОРЖИКОВ.

м. Ніжин Чернігівської області.

* * *

«Кіно 3 III—69 года в приміщенні (США).
«Грек Зорба»
(кроме дет. 16 лет).
Початок сеансу о 9 г. 30 хв.»
Надіслав В. О. ТРОЦЬКИЙ.

с. Орепи Новоград-Волинського району Житомирської області.

Відсканував Іван ТОЛОКНЬОВ, опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:
http://perec-ua. livejornal.com

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Індекс 74393

Латинська Америка є тепер найважливішим центром капіталовкладень американського монополістичного капіталу. Середній прибуток американських монополій від капіталовкладень лише в Пуерто-Ріко значно більший, ніж у самих Сполучених Штатах.

(З матеріалів Міжнародної наради комуністичних і робітничих партій).

ЛАСИЙ ШМАТ